

УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ АЛЬФРЕДА НОБЕЛЯ
КАФЕДРА АНГЛІЙСЬКОЇ ФІЛОЛОГІЇ ТА ПЕРЕКЛАДУ

Робота допущена до захисту

Зав. кафедри Зінукова Н.В.

Доктор пед. наук, доцент

КВАЛІФІКАЦІЙНА РОБОТА
МАГІСТРА

на тему

**«ОСОБЛИВОСТІ ЖАНРУ ЩОДЕННИКА У АМЕРИКАНСЬКІЙ
ЛІТЕРАТУРІ ХХ СТОЛІТТЯ НА ПРИКЛАДІ РОМАНУ "ЩОДЕННИК
ПАМ'ЯТІ»**

Виконав: здобувач 2 курсу, групи Фл-мл19м

Спеціальності 035 Філологія

«Мова та література (англійська)»

Поповська Дар'я Юріївна

Керівник: Степанова Ганна Аркадіївна доктор філологічних наук, професор

Дніпро

2021

УНІВЕРСИТЕТ імені АЛЬФРЕДА НОБЕЛЯ
КАФЕДРА АНГЛІЙСЬКОЇ ФІЛОЛОГІЇ ТА ПЕРЕКЛАДУ

ЗАТВЕРДЖУЮ:

Зав. кафедри Зінукова Н.В.

д. пед. наук, доцент

« 01 » вересня _____ 2020 р.

ЗАВДАННЯ

на кваліфікаційну роботу

здобувачу денної форми навчання

**освітнього ступеня «магістр» Філологія. Мова та література (англійська)
 спеціальності 035 Філологія**

Поповській Дар'ї Юрївни

**Тема кваліфікаційної роботи «Особливості жанру щоденника у американській
 літературі ХХ століття на прикладі роману "Щоденник пам'яті»**

**Керівник кваліфікаційної роботи Степанова Ганна Аркадіївна, к. філол. н.,
 професор**

№ з/п	Назва етапів кваліфікаційної роботи	Термін виконання		Підписи
		за планом	фактично	
1	Закріплення керівника кваліфікаційної роботи	02.09.2020	02.09.2020	
2	Вибір та обговорення теми кваліфікаційної роботи	03.09.2020	03.09.2020	

3	Остаточне затвердження теми кваліфікаційної роботи	24.10.2020	24.10.2020	
4	Одержання завдання на кваліфікаційну роботу у наукового керівника	03.09.2020	03.09.2020	
5	Складання бібліографії та вивчення літературних джерел	28.09.2020	28.09.2020	
6	Виконання першого розділу	30.10.2020	30.10.2020	
7	Виконання другого розділу	30.11.2020	30.11.2020	
8	Виконання третього розділу 22.12.2020 22.12.2020	22.12.2020	22.12.2020	
9	Оформлення висновків і рекомендацій	30.12.2020	30.12.2020	
10	Оформлення роботи, одержання відзиву	08.01.2021	08.01.2021	
11	Попередній захист кваліфікаційної роботи	11.12.2021	11.12.2021	
12	Захист кваліфікаційної роботи	14-16.2021	1416.2021	

Дата видачі завдання «02» вересня 2020 р. Здобувач: Поповська Дар'я Юріївна
 Керівник кваліфікаційної роботи: Степанова Ганна Аркадіївна Затверджено на засіданні кафедри Протокол № 1 від 28 серпня 2020 р. Зав. кафедри Н. В. Зінукова

ВІДГУК КЕРІВНИКА

на кваліфікаційну роботу за темою

студента (ки) _____ курсу

спеціальності _____

(прізвище, ім'я та по батькові)

Оцінка окремих складових кваліфікаційної роботи:

1. Оформлення роботи (не більше 10 балів) - _____

(відповідність оформлення кваліфікаційної роботи встановленим університетом вимогам: кількість сторінок; оформлення титульного листа, рисунків, таблиць, діаграм, посилань, списку літератури тощо)

2. Своєчасність подання окремих елементів роботи керівнику (кожний своєчасно поданий елемент дає по 5 балів, не більше 20 балів) -

3. Теоретичний та аналітичний аспекти роботи (не більше 25 балів) з них:

- Структура та логічність побудови роботи - _____ (відповідність змісту назви теми, наявність та зміст Вступу; виділення 3-4 глав, в кожній із яких – по 2-3 параграфи, наявність та зміст Висновків, логіка побудови роботи в цілому та в межах окремих розділів)

- **Фактичний матеріал** - _____ (наявність фактичного матеріалу, в тому числі зібраного здобувачем за допомогою лінгвістичного аналізу)

- **Використання лінгвістичних методів аналізу** - _____

- **Використання літератури** - _____

(масштаби представлення в роботі сучасних досліджень даної проблематики, критичність аналізу публікацій та підходів, представлених в літературі та інших інформаційних джерелах)

- **Повнота та деталізація** (ступінь повноти та деталізації при розкритті основних аспектів теми роботи) _____

4. Практична реалізація результатів дослідження (не більше 20 балів) -

(наявність та ступінь обґрунтованості рекомендацій та пропозицій, викладених в роботі та відбиваючих власний погляд студента)

5. Оцінка попереднього захисту (не більше 25 балів) _____

Додаткові думки та загальний висновок керівника _____

Загальна оцінка (не більше 100 балів) _____

Дата оформлення відгуку _____

КЕРІВНИК

кваліфікаційної роботи

(підпис)

(П.І.Б. керівника,

вчений ступінь,

наукове звання)

РЕЦЕНЗІЯ
НА КВАЛІФІКАЦІЙНУ РОБОТУ

Здобувача групи _____

Тема кваліфікаційної роботи _____

Коротка характеристика та аналіз розділів роботи

Додаткові думки та загальний висновок рецензента _____

Рецензент _____

(прізвище, ім'я та по батькові, посада,
підпис)

«___» _____ 20___ р.

АНОТАЦІЯ

Дана кваліфікаційна робота присвячена дослідженню особливостям жанру щоденника у американській літературі ХХ століття на прикладі роману «Щоденник пам'яті». Беручи до уваги те, що було досліджено жанрову специфіку щоденника і виявлені характерні ознаки його оповідної структури. Виявлено такі характерні ознаки оповідної структури щоденників, як хронологічно, датування, афористичність, діалогічність, оцінність.

Доведено, що специфічна форма щоденника є однією з особливостей ідіостилю творчої особистості, що реалізує свої здібності в різних сферах творчості. Встановлено, що щоденникова форма запису характеризується рядом особливостей, які можуть бути реалізовані в більшій чи меншій мірі в кожному щоденнику: 1) періодичність, регулярність ведення записів; 2) зв'язок записів з поточними, а не з давно минулими подіями; 3) спонтанний характер записів; 4) літературна необробленість записів; 5) безадресність; 6) інтимний і тому ширий, приватний характер записів.

Ціль дослідження полягає у визначенні особливостей жанру щоденника взагалі та твору «Щоденник пам'яті» Ніколаса Спаркса.

Ніколас Спаркс - всесвітньо відомий американський письменник, автор романів-бестселерів на теми християнства, любові, трагедії, долі і людських відносин.

Ключові слова: ознаки та види щоденника, жанр щоденника, історія щоденника у американській літературі ХХ століття.

SUMMARY

The given qualifying paper is devoted to the study of specialties of the genre of the diary in the American literature of the 20th century on the example of the novel "Notebook". Taking into account the fact that the genre specifics of the diary were studied and the characteristic features of its narrative structure. Such characteristic features of the narrative structure of diaries as chronological, dating, aphoristic, dialogic, and evaluative are revealed.

It is proved that the specific form of the diary is one of the features of the idiostyle of a creative person, who realizes his abilities in various spheres of creativity. It is established that the diary form of recording is characterized by a number of features that can be implemented to a greater or lesser extent in each diary: 1) the frequency, regularity of keeping records; 2) the connection of notations with current, and not long past events; 3) the spontaneous nature of notations; 4) the literary rudeness of notations; 5) unaddressedness; 6) the intimate and therefore sincere, private nature of notations.

The purpose of the study is to determine the features of the diary genre in general and the composition "Notebook" by Nicholas Sparks.

Nicholas Sparks is a world-renowned American writer, author of best-selling novels on Christianity, love, tragedy, fate, and human relationships.

Keywords: signs and types of diary, genre of diary, history of diary in American literature of the twentieth century.

ЗМІСТ

ВСТУП.....	10
РОЗДІЛ 1. «ОСОБЛИВОСТІ ЖАНРУ ЩОДЕННИКА У АМЕРИКАНСЬКІЙ ЛІТЕРАТУРІ ХХ СТОЛІТТЯ НА ПРИКЛАДІ РОМАНУ "ЩОДЕННИК ПАМ'ЯТІ»	
1.1 Історія жанру щоденника.....	12
1.2 Мемуари.....	20
1.3 Жанр щоденника, його основні особливості.....	22
1.4 Жанрові ознаки щоденника.....	31
1.5 Види щоденника.....	36
Розділ 2.	
2.1 Дослідження жанру щоденника.....	41
2.2 Творчість Ніколаса Спаркса.....	50
Розділ 3.	
3.1 «Щоденник пам'яті» як жанр щоденника.....	54
3.2 Аналіз роману.....	56
ВИСНОВКИ.....	66
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	71

ВСТУП

Темою даної кваліфікаційної роботи є дослідження особливостей жанру щоденника у американській літературі ХХ століття на прикладі роману "Щоденник Пам'яті". Популярність творів Ніколаса Спаркса, пояснюється тим, що їх героєм стає звичайна людина і його внутрішні шукання. Його основні проблеми полягають у недовірі до ближніх і в омані щодо власного «я», своїх бажань і свого покликання. На цьому тлі чітко простежується тема надії і розчарування на шляху подолання людиною своїх помилок, непорозумінь, помилкових ідеалів і упереджень.

Актуальність даної роботи полягає у тому, що повне розуміння авторського задуму популярного твору «Щоденник пам'яті» досягається, за рахунок розкриття особливостей авторського стилю, що і забезпечує актуальність даного дослідження.

Об'єктом дослідження даної роботи є особливості жанру щоденника у американській літературі ХХ століття на прикладі роману «Щоденник пам'яті».

Предметом дослідження послідували текстові приклади з романів Ніколаса Спаркса «Щоденник Пам'яті» (The Notebook) мовою оригіналу.

Метою даної роботи є визначення особливостей жанру щоденника, мемуарів специфіки та основних ознак понять

- «Тема», «проблема», «ідея» художнього твору;
- складання теоретичної бази, що включає розгляд мовних засобів виразності, що сприяють розкриттю теми в художньому творі;

- виявлення мовностилістичних засобів реалізації тим надії і розчарування в творах Н.Спаркса «Щоденник Пам'яті».

Теоретична значимість твору полягає у тому, що в ній визначається жанрові особливості щоденника і позначаються загальні відомості про написання твору.

Практична значимість даної роботи полягає в тому, що дані дослідження можуть бути використані при підготовці лекцій за курсом зарубіжної літератури, а також американської літератури ХХ століття, при проведенні семінарів та практичних занять за темою: «Творчість Ніколаса Спаркса та стиль написання його творів»

Структура й обсяг роботи. Дипломна робота складається зі вступу, трьох розділів, висновків, списку використаних джерел .

У першому розділі розглянуто історія жанру щоденника, мемуарна література, основні особливості, ознаки щоденника та види щоденника. У другому розділі розглянуто дослідження жанру щоденника та творчість Ніколаса Спаркса. У третьому розділі розкривається сенс самого жанру щоденника у творі та проведено аналіз твору. У висновках підсумовані основні результати роботи.

РОЗДІЛ 1. «ОСОБЛИВОСТІ ЖАНРУ ЩОДЕННИКА У АМЕРИКАНСЬКІЙ ЛІТЕРАТУРІ ХХ СТОЛІТТЯ НА ПРИКЛАДІ РОМАНУ "ЩОДЕННИК ПАМ'ЯТІ»

1.1. Історія жанру щоденника

Як ми вже говорили, літературний щоденник має велику і багату історію. Вперше широке поширення щоденник отримав в Англії 17 століття. Наступні епохи внесли зміни в структуру жанру (з'явилися нові підтипи, різновиди щоденникових текстів), але не змінили його суть. Щоденник залишився розмовою з самим собою, монологом, зверненим ні до слухача або читача, а до себе, в розрахунку на читання в майбутньому.

У російській і європейській літературі XVIII в. сентименталізм, який порушив інтерес до внутрішнього світу особистості, культивує щоденник як форму "самопостереження", що остаточно закріплюється в наступному столітті.

Стійкий інтерес до щоденника зберігався в усі часи, але пік його доводиться на епоху предромантизму і XIX століття, в якому в суть і призначення щоденника були внесені деякі зміни, жанр щоденника бурхливо розвивався в усіх напрямках. На дев'ятнадцятому столітті зупинимося трохи докладніше. Щодо історії жанру щоденника в Росії можна виділити три періоди - саме початок століття, пушкінська пора і тридцять роки.

Щоденник початку століття, як зазначав А. І Тургенєв, - «дзеркало душі». Він відбив у собі той етап духовного розвитку суспільства, коли людина вперше серйозно почав розглядати самого себе як особистість. «Знайомлячись» і «відкриваючись», людина стикався з протиріччям внутрішнього світу. «Автор щоденника початку століття - «чутлива людина». Підвищена чутливість відповідала порі «юнацького ентузіазму», яку переживали автори щоденників в

момент їх написання. Але проза життя все сильніше стала проникати в щоденники. Поступово час прямих душевних виливів проходить, настає пушкінська пора.

У пушкінську пору змістом щоденника стає звичайний світський розмова то про політику, то про новини вищого світу, то про театр або літературу.

Е.В. Фрич називала такий щоденник «листом-газетою», зосередженої не на внутрішньому житті людини, а на зовнішньому. Щоденник перестає бути сповіддю, автор явно розраховує на його прочитання іншою людиною. Щоденник пушкінської пори - це вираз той «зовнішній» людини, яким він є в суспільстві, людина тут - не вічний романтик, а творець - письменник і громадянин. Подібні особливості були притаманні не тільки щоденникам 20-х років, а й взагалі літературі того часу.[Александрова Т.Н. 1]

Щоденники 30-х років дев'ятнадцятого століття, можна сказати, «стабілізують», поєднують значення щоденника в житті людини початку дев'ятнадцятого століття - «сповідь для себе» і пушкінської пори - «лист для інших». «Людей 30-х років охопив надзвичайно гострий інтерес не тільки до власного життя, а й до чужого. В моду увійшло навіть читання щоденників в дружньому колі» (К. Арцибашева). Тобто з цього часу з'являються щоденники, написані не тільки для себе, а для можливого прочитання будь-ким іншим.

Реалісти ХІХ століття починають вдаватися до жанрових різновидів, близьким до художніх щоденників - "записок" ("Історія вчорашнього дня" Л. М. Толстого), "листів" ("Бідні люди" Ф. М. Достоевського), "сповіді" (зошит Іполита в романі Достоевського "Ідіот").

Зросла затребуваність і ефективність щоденника в ХІХ столітті була пов'язана з високим рівнем писемної культури, з ростом освіченості в різних соціальних

шарах. Для непрофесіоналів в літературі щоденник служив способом вираження творчої потреби. Також мода на ведення таких записів сприяла формуванню літературного стилю. Розширюється коло людей, що мають потребу у веденні щоденника - з основною масою мемуаристів-дворян з середини століття з'являються мемуаристи - різночинці, купці, пізніше - селяни і робітники.

Еволюція щоденника як літературного жанру, на думку Єгорова О.Г. , Не зводилася до змін його структурних елементів. У ХІХ столітті визначилися чотири форми побутування щоденника. Найбільш продуктивною формою (яку можна назвати класичною) був власне щоденник. Три інші були пов'язані з двома найпопулярнішими (поряд з щоденником) жанрами нехудожньої прози - листом і спогадами. Взаємодія жанрів відкривало нові перспективи, перш за все в плані літературного спілкування.[Єгоров О.Г. 13]

Найпоширенішим після класичного щоденника, пише дослідник, був щоденник в листах. Щоденник у листах органічно поєднав адресність та листи з інтимністю щоденного опису життя автора. Поєднання двох, на перший погляд, не мають спільних функцій - автохарактеристики для себе і передачі інформації для іншого, стало можливим з двох причин.

Незважаючи на монологізм як головну жанрову ознаку, щоденник у багатьох авторів завжди тяжів до відстороненості, до передачі свого змісту іншому, найчастіше близькій або родинному душею людині. Щоденник у листах став таким же щоденником, тільки розрахованим на читання на відстані.[Анциферова Н.Б.3]

Другою властивістю популярності жанру, стала оперативна інформативність, притаманна як щоденнику, так і письму. Однак між звичайним щоденником і листом була принципова відмінність. Щоденник міг фіксувати щоденні події пунктирно, тобто не передавав їх в подробицях, обмежуючись натяками, за якими згодом автор легко відновлював в пам'яті пережите і побачене. Лист не допускав ніяких скорочень і замовчувань. Адресат повинен був мати точну і по можливості повну інформацію про події від свого кореспондента. В щоденнику в листах подібна розбіжність долається вибором адресата. Людина, якій присвячується щоденник, повинен мати у кореспондента повну довіру з усіх найделікатніших питань, а при необхідності і вміти читати «між рядків». На ґрунті цього психологічного компромісу і відбувається об'єднання цих двох різних жанрів.

Характерною особливістю щоденника в листах була його тимчасова обмеженість. Якщо класичний щоденник міг вестися роками і десятиліттями, нерідко все свідоме життя, то епістолярний щоденник, як правило, був розрахований на певний, знаменний період в житті автора. Після якоїсь важливої події щоденник припинявся назавжди. До числа таких подій переважно ставилися подорожі (Е.С. Телепнева), тривалі службові відрядження (І.С. Аксаков), перебування на театрі бойових дій (В.А. Соллогуб), доленосні для автора події особистого життя (А.П. Керн).

Істотна відмінність щоденника в листах від звичайного двостороннього листування в тому, що мета листування - взаємний обмін інформацією. Завдання щоденника в листах - давати переважно односторонню інформацію про себе, без обліку відомостей, отриманих від адресата. Менш продуктивною формою щоденника був щоденник в листі. Від епістолярного щоденника він відрізнявся тим, що його автор передував щоденникову частину кореспонденції

інформацією, властивої звичайним листом. Щоденник вбудовувався в текст листа так, що іноді один жанр чергувався з іншим.

Ранні публікації щоденників були одиничними і не переслідували далекосяжних цілей. Вони робилися для того, щоб познайомити читачів журналів з цікавими фактами зовнішнього і внутрішнього життя цікавої особистості, як, наприклад, було з «Пам'ятною книгою почуттів» (щоденником), виданим Н.І. Гречем в «Сині батьківщини», або враженнями мандрівника і вченого в подорожньому щоденнику М.П. Погодіна. Літературно-мистецькі журнали періодично публікували щоденники, але підхід до них був виборчий. Він залежав від особистих смаків видавця і від випадкових факторів. У той час (1810-1850-ті роки) щоденник ще не усвідомлювався як самостійний жанр.

Систематичне видання щоденників починається в епоху «великих реформ», а точніше в 1860-і роки. Нові періодичні видання історичного профілю («Історичний вісник», «Російський архів») виділяють цілі розділи щоденникам і спогадам. Але видавці і критики у своїх коментарях до публікацій не роблять розмежувань між щоденником і спогадами (записками). Вони класифікують ці самостійні жанри як мемуарну літературу. Змішання жанрів призводить до того, що щоденники називали мемуарами, а мемуари - щоденниками.

Щоденники в першій половині ХХ століття, як і раніше регулярно публікуються в різних журналах і збірниках («Російські Пропілеї», «Морской сборник», «Голос минулого», «Ланки» та ін.). У роботах деяких учених щоденники вже не змішуються з мемуарами.[Богомолів Н.А.8]

Так, Є.І. Тарасов в «Передмові» до видання щоденника Н.І. Тургенєва пише: «Правда, від декабристів залишилося багато спогадів, записок, спогадів; але все це матеріал, який ні в якому відношенні не може замінити щоденника - сповіді серця і душі. Мемуари склалися набагато пізніше, в 40 - 50-х роках, в іншу епоху, з іншим настроєм і майже завжди з певним наміром: з метою самовиправдання або пропаганди своїх ідей. Отже, це матеріал тенденційний. Таких недоліків щоденник не має, і ось чому він повинен бути особливо цінним для дослідника ». Дослідниця А.С. Грибоедова М.Н. Нечкина зазначає: «Щоденник, як правило, є більш цінним першоджерелом, ніж пізніші мемуари».[Варламов А.Н. 10]

У другій половині ХХ століття намітився поворот в сторону вивчення деяких аспектів щоденникової прози. Літературознавча думка впритул підійшла до осмислення щоденника як наукової проблеми. Важливим кроком в осягненні специфіки щоденника стало визнання його оригінальної літературної організації, мистецтва побудови, пише Єгоров О.Г. Першу спробу дослідження щоденників зробила Л.М. Розенблюм в монографії «Творчі щоденники Достоєвського». Активне використання матеріалу щоденників в філологічних дослідженнях свідчить про актуальність дослідження літературного щоденника століття.[Єгоров О.Г 14]

Якщо звернутися до історії появи щоденників, то в світовій літературі щоденники сягають Японії, де перші щоденники датуються ХІ століттям. В Індії подібні роботи автобіографічного характеру датуються ХVІ століттям, а в Китаї - ХІІ. У той же час немає підстав вважати, що ці роботи були відомі і, отже, надали будь-який вплив на західний світ. Тому джерело автобіографічних і щоденникових записів для європейців лежить в стародавній Греції і Римі. Однак у сучасного дослідника щоденника виникає наступна складність. Щоденник - жанр до останнього часу рукописний, інтимний, а значить - не тиражований, що

існує тільки в одній копії. Щоденник схильний знищення від будь-якого катаклізму, пожежі, повені, а значить збереження записів - це завдання, виконання якого можливо тільки з разі усвідомлення значущості даного документа для історика, літературознавця.

Інтерес до щоденникових записів з'являвся в багатьох країнах в різні періоди. Раніше за все ця робота почала вестися в Англії, де вже на початку ХІХ століття Вільям Метьюз становить бібліографію щоденникових записів, створених на території Англії, Шотландії та Ірландії в період з ХV по кінець ХVІІ століття. Ми також можемо простежити історію створення різноманітних німецькомовних щоденникових записів, починаючи з ХVІ століття. Основний же пласт щоденникових записів, створених російською мовою, відноситься до досить пізнього періоду, починаючи з другої половини ХVІІІ століття. Однак і тут дослідника часто чекає розчарування. Багато документів було знищено, багато - зберігаються в архівах, не завжди доступні широкому читачеві.[Вознесенська І.М.12]

Таким чином, історія створення щоденників налічує 5 століть, починаючи з ХVІ століття по теперішній час. Цікаво простежити структурну і смислову зміну форми і змісту щоденника за цей період. Як уже згадувалося раніше, говорячи про щоденниках, ми опираємося на досить убогому матеріалі. У нашому розпорядженні на сьогоднішній день є кілька (не більше десяти) щоденників ХV століття, близько 30 щоденників ХVІ століття, а, починаючи з ХVІІ століття, жанр набуває все більшої популярності, англійські джерела налічують вже понад 300 текстів, аналогічна тенденція простежується і в інших країнах. Говорячи про тексти, що передують ХVІІ століттю, не слід забувати, що сучасне

слово «щоденник» в цей період позначається різними термінами. Так, поряд зі звичним «Diary» в англійських джерелах також зустрічаються рідше німецьке «Tagebuch», і частіше французьке «Journal» і латинське «Diurnal». Всі чотири слова позначають щоденник, в кожному з них є відсилання до факту написання тексту на щоденній основі. Однак дані позначення можуть виступати в одному і тому ж тексті як синоніми. Слова ці синонімічні, проте, можливо, вказують на характерні особливості тих чи інших записів. Тут необхідно також згадати про те, що автори самі привласнюють своїм текстам приналежність щоденникові жанру, і це визначення може бути часто помилковим.

Дійшли до нас, щоденники XV - XVI століть не можуть називатися щоденниками в сучасному значенні цього слова, так як в основі їх або придворні записи, які відтворюють події різноманітних дипломатичних місій, або подорожні нотатки з подорожей (щоденник Альбрехта Дюрера «Сімейні хроніки. Щоденник з подорожі в Нідерланди 1520 - 1521 pp »).

До XVII століття тенденція дещо змінюється. Щоденникові записи набувають більш «інтимний», особистий характер, з документа епохи перетворюючись в «відбиток» особистості. Крім того, щоденник, як і вся література, поступово перестає бути жанром тільки вищих соціальних кіл. Крім того, що рівень грамотності в Європі XVII століття значно зростає, поступово і папір стає більш доступною для «середнього класу», що викликає підвищений інтерес до жанру у все більшої кількості людей. Типовим прикладом тут буде знаменитий щоденник Семюеля Пайпса.

До XVII століття також відноситься і один з нечисленних пам'ятників щоденникового творчості російською мовою - це щоденники Марини Мнішек, а також пам'ятник Вірменської історії, щоденник Закарія Акуліського, що описує торгові подорожі в східні (Іран, Туреччина) і європейські (Італія, Франція, Голландія) країни, їх звичаї, природу, природні катаклізми, пережиті автором в цих країнах. Цей щоденник вівся в період з 1647 року по 1687. Однак, в зазначених прикладах не зачіпається особистість творця тексту, навіть його ставлення до подій. Тому книга швидше відноситься до жанру хронік або подорожніх нотаток.[Петешова О.В.21]

1.2 Мемуари

Мемуарна література XIX ст. вельми різноманітна і численна. Своїм змістом вона висвітлює події державно-політичного, військового, громадського, науково-літературного життя і т. Д. Є й такі пам'ятники цього роду, які зображують тільки їх автора. Але якщо автор - помітна історична фігура, якщо автобіографічні його записи відображають формування і зростання поглядів, вироблення світогляду, то такі пам'ятники представляють суттєвий історичний інтерес.

Складом своїх авторів мемуарна література свідчить про значні соціальні зміни, що відбувалися протягом століть. Поряд з основною масою мемуаристів - дворян - будь вони державні діячі, представники генералітету і офіцерства, дворянські революціонери - з середини століття з'являються мемуаристи - різночинці, купці, пізніше - селяни і робітники. Неоднорідна і форма мемуарів; поряд зі спогадами, що стоять на межі літературно - мистецького твору, є багато сухих, викладених ділової прозою.[Тартаковський А.Г. 25]

Соціальне становище і професія мемуариста дуже сильно відбиваються на його творі. Коло тем, питань і зображуваних людей в першу чергу визначається цим. Військовий мемуарист дає картину становища армії в той чи інший період, описуючи бойові епізоди. Працівник науки окреслить науково - університетське коло. Революціонер і громадський діяч зобразять умови політичної боротьби, зв'язок даної громадської течії з іншими угрупованнями, з печаткою. Купець розповість про торговельні поїздки і угоди, про банківські справи і біржові збори.

У кожному джерелі ми завжди знайдемо явні відбитки особистості автора і різних його особливостей. Суб'єктивізм є першою і основною характерною рисою мемуарів. У них він значно сильніше, ніж в подорожах, і проявляється в більш концентрованому вигляді.[Голубцов В.С. 15]

Найбільш складним є питання, якою мірою щоденники можна вважати точним і невибагливим відображенням поглядів автора. Значна кількість щоденників пишеться з розрахунком, що автор не буде їх єдиним читачем, - у розрахунку на гласність. Неупередженість і відвертість таких щоденників - не більш, ніж у мемуарів. Тому і критичні завдання виникають ті ж самі, що і по відношенню до мемуарів. Виявляється необхідним усвідомити не тільки точку зору автора на події, не тільки розподіл світла і тіні, але встановити, яке коло питань автор не включає в свій щоденник. Таким же актуальним залишається питання про джерела обізнаності автора, про автентичність передачі їх свідчень. По відношенню до такого гострого і злободенного документу, яким є безпосередньо наступний за подіями щоденник, це особливо істотно. Інакше випадкову версію, плітку, слух, включений автором у щоденник, можна прийняти за адекватну дійсність характеристики подій.[Поспелов Г.Н. 22]

Неоднакова по суті змісту, різнохарактерна за прийомами викладу і умов видання, мемуарна література ХІХ ст. надзвичайно численна і з точки зору джерельній, вельми мало досліджена.

1.3 Жанр щоденника, його основні особливості.

Щоденник - широко розширений феномен не тільки в російській, а й у світовій культурі в цілому. Він має давні традиції. У науці під щоденником традиційно розуміється літературний твір у формі щоденних записів (найчастіше із зазначенням дати), сучасних описуваних подій.

Як і багато інших жанрових форм (наприклад, листи, мемуари), щоденник прийшов в літературу з реального життя. Затребуваними виявилися такі властивості щоденника, як достовірність, життєва повнота, щирість, відвертість, інтимність, ліричність, підвищена емоційність, сповідальність. Щоденник постає яскравим соціокультурним феноменом. У філософському пізнавальному контексті соціокультурний простір нерідко розуміється як єдине смислове поняття. На думку Бурдьє, соціальна реальність - багатовимірний простір, що включає різні поля (політичне, економічне, соціальне, культурне).

Культурне поле (або культура) в даному випадку розуміється як духовна програма життєдіяльності людей на всіх рівнях соціальної сфери. Зв'язок щоденника з соціальним простором виявляється на рівні суб'єкт-об'єктних відносин (автор в щоденнику часто є і суб'єктом, і об'єктом), а також на ієрархічному рівні - яке місце автор щоденника займає в соціумі і яка причина виникнення щоденникових записів.[Явчуновський Я.І. 29]

Широке поширення щоденники отримали ще в XVII - XVIII столітті в епоху сентименталізму. Саме тоді інтерес до приватного життя, і особливо до області почуттів був дуже високий. Щоденники реальних людей стали популярними в Англії. В цей же період щоденники могли вже виступати і в якості форми художньої оповіді. Вже у Дж. Свіфта в «Щоденнику для Стелли» (1710 - 1714) і Д. Дефо в «Робінзона Крузо» (1719) використовується форма щоденника.

Щоденник став активно впроваджуватися в літературу в кінці XVIII століття, коли з'явилася потреба в сповідальності і самоспостереженні. Він почав розвиватися як щоденник мандрівника, як розповідь про пережите в інших країнах і часто поєднувався з формою листів, заміток «Сентиментальна подорож» (1768) Л. Стерна, «Листи російського мандрівника» (1791 - тисячу сімсот дев'яносто два) М. М. Карамзіна, був комусь адресований, ставав «розмовою на відстані», дозволяв подолати самотність. У цьому сенсі, слід зазначити, що щоденник ріднять з листом такі особливості, як опис почуттів і переживань, сповідальність, проте є і принципові відмінності - у випадку з листом - це сповідь перед адресатом, а щоденник - сповідь перед самим собою: «Лист створюється не тільки з метою «вимовити себе», воно інтерсуб'єктне - орієнтоване на відповідну реакцію адресата».[Ромашкіна М.В.23]

Якщо ж звернутися до більш ранньої традиції, то можна виявити зв'язок щоденника з ходінням, дорожніми нотатками. Справа в тому, що подорожні нотатки і ходіння мають певну послідовність записів, іншими словами їм властива регулярність. Однак щоденник, запозичуючи регулярний характер записів, більше зосереджений на внутрішньому світі героя, а не на зовнішніх описуваних подіях. Крім цього, для щоденника, як правило, характерне датування, яке в подорожніх нотатках і ходіннях найчастіше відсутнє. Іншими словами, щоденник як жанр формується на стику інших жанрових форм, збагачуючись їх особливостями і знаходячи при цьому власну своєрідність.[Рудзієвська С.В. 24]

У першій половині XIX століття увагу до цього способу фіксації «історії життя» і «історії душі» зростає, а роль щоденника стає якісно іншим: російські письменники роблять перші спроби включення його в свої твори в якості фрагмента, який починає виконувати функції художнього прийому. Цей процес, коли щоденник активно використовується в якості форми художньої оповіді,

широко представлений в літературі в ХІХ - ХХ століть. Таким чином, письменники передають щоденникову форму оповідання вигаданого героя заради поглибленого дослідження «історії душі людської».

При цьому з'являються можливості для стилізації, складної мовної гри, пов'язаної з великим відділенням автора від персонажа. Але часто щоденник стає фрагментом - частиною художнього тексту. У такій якості він набуває поширення в літературі ХІХ століття. Даний факт пояснюється зростанням інтересу письменників до внутрішнього світу людини, рефлексії, самоаналізу, а це вимагало нових форм: епістолярних, щоденникових і автобіографічних, що дозволяють глибше і всебічне розкрити духовний світ героя, показати його в усій складності і суперечливості.

У ХХ столітті іншим стає ставлення до щоденника, а, отже, і змінюється сам щоденник. Якщо в ХІХ столітті були щоденники, які велися виключно для себе, не для публікації (так, П.А. В'яземський вів свій щоденник, не припускаючи, що коли-небудь опублікує його, проте в 1870 році видав частину своїх записок під назвою «Стара записна книжка », хоча автор так і не дочекався її виходу в світ) і щоденники з початкової установки на друк (« Щоденник письменника » Ф. М. Достоевського), вони ставали жанром публіцистики, служили формою відвертої розмови з читачем, сучасником, то в ХХ столітті ситуація ближча до домінування друге - «публічних» щоденників. Письменники розуміють, що їх інтимні записи будуть опубліковані. На цьому етапі щоденникові записи є не стільки формою інтимного спілкування з самим собою, скільки формою самовиживання, збереження себе в умовах масової епохи, а тому характеризуються відвертістю і публіцистичністю. Наприклад, М.М. Пришвін вів «Щоденники» протягом усього життя (1905 - 1954) і вважав їх найбільш важливими в своєму доробку. У них відображена ціла епоха життя країни. Але при цьому слід зазначити, що опублікований щоденник письменника порушує межі жанру.[Логунова Н.В.18]

Таким чином, тоталітарна епоха, жорстка цензура залишає слід навіть на такому інтимному явищі в культурі нашого суспільства, як особисті записи. Щоденник виступає в ролі важливого документа, здатного донести суб'єктивний погляд для майбутніх нащадків, звернутися до них (наприклад, «Записки про Анну Ахматову» Л.К. Чуковской, «60 - 70 - і» Записки про неофіційне життя в Москві» І. Кабакова та інші).

На особливу увагу заслуговують щоденники письменників, які пройшли війну (наприклад, щоденник К. Симонова «Різні дні війни. Щоденник письменника»).

Реконструкція історії появи щоденника як самостійного жанрового освіти є досить скрутною по ряду об'єктивних причин. По - перше, через виняткову широту самого поняття «жанр», що відноситься «до числа таких категорій, які кожним новим поколінням вчених піддаються якщо не переосмисленню, то оновленню» [Кальщікова Т.А. 16]. Свого часу Ю. Тинянов підкреслював залежність жанру від особливостей тієї чи іншої історичної епохи.

Саме прагнення жанру «відповідати» часу дозволяє говорити про його непостійність, рухливість в рамках тієї чи іншої системи, що в свою чергу призводить до «зсуву» жанрових домінант і як наслідок неможливості «давати статистичне визначення жанру, яке покривало б всі його прояви» [Варламов А.Н.10] Більшою мірою це відноситься до літератури з домінуючим документальним початком, всередині якої виділяються свої власні жанри, в тому числі і щоденник.

В рамках традиційної епістемології щоденник може вивчатися для різних цілей і, відповідно, різними науками. А саме, ці цілі і області знання можуть бути наступними:

- 1) Витяг фактів біографії пише: особливості його особистості, факти його зовнішнього і внутрішнього життя, відносини з іншими людьми. Зазвичай з цього погляду вивчаються щоденники відомих, чимось видатних людей - письменників, художників, музикантів, вчених, політичних діячів і т.д. Умовно позначимо цю область знань "життя чудових людей". Якщо "чудовою людиною" виявився письменник (але тільки в цьому випадку), то це можна віднести також до літературознавства (пор. Поняття "біографічне літературознавство").
- 2) Витяг відомостей, що стосуються згадуваних в щоденнику реальних людей, подій і обставин. Для цього можуть бути використані щоденники будь-яких авторів; область знання - історія.
- 3) Витяг відомостей, що стосуються пристрою людської свідомості: механізмів роботи пам'яті, рефлексії, оцінки, емоцій, мислення, вербалізації досвіду, творчої діяльності. Галузь знань - психологія.
- 4) Вивчення щоденника як типу комунікативної діяльності і типу тексту. Це завдання лінгвістики і частково літературознавства (зокрема, наратології, що знаходиться на їх стику), а також семіотики та культурології.

Відповідно, об'єктом вивчення можуть бути: сама людина, яка написала цей щоденник; описувані нею обставини; людина взагалі; сам цей текст (з різних точок зору). Щоденник як жанр характеризується превалюванням особистого початку. Таким чином, мовне оформлення щоденника залежить від психо- і соціолінгвістичних характеристик автора. Це є єдиною спільною жанровою рисою.

Щоденник постає жанром дискурсивним, що виявляє загальні мовні характеристики тільки всередині якого-небудь одного корпусу текстів, об'єднаного входженням авторів в один дискурс. Так, доцільно говорити про наявність мовних закономірностей в рамках окремо взятого корпусу щоденників.

Одна із значущих рис щоденника - наявність в ньому метапрозаїчних елементів. За О.С. Мірошниченко приймається характеристика метапрози як феномена, що володіє підкресленням умовної природи тексту, наявністю коментарів до тексту всередині тексту, інтертекстуальність, оголенням прийомів, використанням вставних текстів, маніпулюванням різними точками зору, реалізацією ідеї конструювання («історії», образів і т.д.) і появою в тексті «філологічної іронії».[Богданова Е.В.7]

Існує три різновиди використання щоденника як жанру в літературі.

1. Власне щоденник (щоденники Анни Франк, Юрія Рябінкіна, Тані Савічевої). Сила враження, виробленого щоденником, в великій мірі залежить від його контексту, історичного і літературного.
2. Щоденник письменника. Щоденники письменників, вчених, митців, які не призначалися для опублікування, але тим не менше їх художня цінність часто змагається з навмисно створюваними щоденниками літературних героїв (Л. Толстой, М.М. Пришвін).

Так, М.М. Пришвін вів щоденник все життя. Він був переконаний, що, якщо зібрати всі записи в один том, вийшла б книга, заради якої він і народився. За оцінками видавців Пришвіна, рукописи його щоденників втричі перевищують обсяг власне художніх творів автора. Як писав сам Пришвін, "форма маленьких записів у щоденнику стала більше моєю формою, ніж будь-яка інша" (1940). А незадовго до смерті, в 1951 році, озираючись на своє життя, він зізнався: "Напевно, це вийшло по моєї літературної наївності (я не літератор), що я головні сили свої письменника витрачав на писання своїх щоденників".[Алексєєв А. 2]

Основу щоденника письменника («Generation П» І.А. Буніна, «Взвихрєнная Русь» А.М. Ремізова, «Несвоечасні думки» М.Горького, «Щоденник мого сучасника» В.Г. Короленка) складають фрагменти записників, реального

побутового щоденника, які свідомо організовані автором в розповідь, що має, як правило, такі риси щоденникової форми, як датування і періодичність ведення.

3. Літературні твори в формі щоденника («Демікотонова книга» в «Соборянах» Н.С. Лєскова, «Журнал Печоріна» в «Герої нашого часу» М. Ю. Лєрмонтова, «Чапаєв» Д.А. Фурманова, «Щоденник зайвої людини »І. С. Тургєнєва,« щоденник Кістки Рябцева »Н.Огнева,« Сільський щоденник »Є.Я. Дороша). У хроніці Н.С. Лєскова «Соборяне» «Демікотоновий книга протопопа Тубєрозова» постає перед читачем і завершується словами автора, які поступово і обережно спочатку підводять нас до потаємного, щирого, особистого, а потім делікатно «закривають» записи в щоденнику Савелія Тубєрозова. Щоденник протопопа включений в текст - з найпершої сторінки до останньої. Тобто, на відміну від інших, проаналізованих нами творів, з точки зору цілісності представлених щоденникових записів, «Демікотоновий книга» представлена практично повністю. Єдиним винятком є сторінка, залита чорнилом: «Тут в щоденнику отця Савелія майже ціла сторінка була залита чорнилом ... »[Борисова Е.Г.9]

Виникнення щоденника як літературної форми було обумовлено декількома факторами, головним з яких було прагнення письменників уявити внутрішній світ особистості через документально обґрунтований текст, організований за принципом зборів достовірних свідчень і фактів життя окремої людини. Наслідком цього було використання письменниками форми побутового щоденника і ряду інших документальних текстів.

Письменницькі щоденники - це записи, що мають форму щоденності, що ведуться протягом деякого часу. У них дотримуються зовнішні ознаки щоденникового оповідання - датування, періодичність ведення; автором наводяться документальні свідчення, розмови людей, витяги з листів, власні спостереження; мало описів внутрішніх переживань, тобто переважає фіксація зовнішніх подій. На відміну від побутового, автор літературного щоденника мало

пише про себе, зате зазначає все, що згодом може, на його думку, представляти історичний інтерес, або відбирає окремі факти і деталі, які в сукупності своїй створюють художню єдність.

Як правило, щоденник письменника публіцистичен і часто полемічний по відношенню до описуваної дійсності, тобто підпорядкований певної авторської ідеї. Цій меті служать наведені автором документальні свідчення, фрагменти розмов людей, витяги з листів, власні спостереження. І в цьому плані слід відзначити зближення щоденника письменника з такими жанрами журналістики, як нарис, памфлет, фейлетон. На відміну від побутового, в щоденнику письменника обов'язково присутній оцінний початок; час в ньому є більшою мірою умовної категорії, так як події тут підпорядковані авторським задумом.[Банк Н.Б.5]

Людина пише щоденник, маючи адресатом, очевидно, самого себе, тобто звертаючись до самого себе. Як говорить Ю.М. Лотман, і в цілому ряді інших випадків ми маємо передачу повідомлення від "Я" до "Я". Це все випадки, коли людина звертається до самого себе, зокрема, ті щоденникові записи, які робляться не з метою запам'ятовування певних відомостей, а мають на меті, наприклад, з'ясування внутрішнього стану, з'ясування, якого без запису не відбувається "[Лотман 2000: 164]. Саме тому, що безпосереднім адресатом щоденника є його автор, щоденник - це інтимний текст, і показати комусь свій щоденник означає допустити цю людину в свою інтимну сферу. Сенс акту "дати прочитати" свій щоденник, довірливість, що виявляється в цьому вчинку, саме з того і виникає, що людина читає не йому адресовані рядки. Ця ж обставина визначає ефект від читання опублікованих щоденників, як ніби ніяк несанкціоноване автором. Однак в загальному випадку ситуація все ж не настільки однозначна.

Іноді матеріали щоденників використовуються письменниками при створенні художніх творів. Кілька прикладів:

Щоденники Льва Толстого, як показала Л.Я. Гінзбург, "мали різне призначення. У ранніх щоденниках - поряд з самовихованням, моральними вправами - вправи письменницькі, проба майбутніх методів. Тут же записи, коротко відзначають протягом повсякденному житті".

Д.Фурманов відзначав у своєму щоденнику: "Коплю матеріали: все, що побачу, що почую цікаве, що прочитаю, - зараз же записую ..."

Твори М.М. Пришвіна «Мирская чаша» (1922), «Журавлина батьківщина» (1929) і «Кашеєвий ланцюг» (1923-1933) частково складені з матеріалів щоденників. Щоденникові елементи присутні також в «Родниках Берендея» (1925) (пізніше увійшли в «Календар природи» - 1935-1939), повісті «Жень-Шень» (1931-1933). З філософсько-ліричних мініатюр, спочатку існуючих у вигляді щоденникових записів письменника, складаються «Календар природи», «Фацелія» і «Лісова крапель».[Беспалова Ю.М.6]

Часте звернення різних письменників, а також людей, професійно з літературою не зв'язаних, до жанру літературного щоденника пояснюється універсальністю цього жанру, різноманітністю його форм. Можливістю безпосереднього, вільного вираження своїх думок і почуттів.

Звичка до ведення щоденника здатна виручити людини в важкі хвилини життя, коли він залишається один на один перед лицем горя або недозволених конфлікту, втрати або вибору. Наприклад, «Облоговий Запис» - блокадний щоденник петербурзького вченого-сходознавця, відомого іраніста-філолога,

професора О. М. Болдирєва містить не тільки детальні описи страждань і боротьби лєнінградців, а й найтонші психологічні спостереження за переживаннями вмираючого з голоду, а потім мучиться недоїданням людини, обтяженого нескінченними турботами про сім'ю.

Щоденник - один з найбільш демократичних літературних жанрів. Ведення щоденника доступно кожному грамотній людині, і користь, яку приносить їм, величезна: щоденні записи, нехай невеликі, в кілька рядків, вчать увазі до себе та інших, розвивають навички самоаналізу, виховують щирість, спостережливість, виробляють смак до слова, точному думці, суворої відточеною фразі.

1.4 Жанрові ознаки щоденника

Важливе місце в процесі вивчення феномена щоденника в культурі і літературі займає питання про ті функції, які виконує щоденник. Одне з найбільш розгорнутих уявлень про дане питання ми знаходимо в дослідженнях М.Ю. Міхеєва. Він виділяє наступні функції щоденника:

«По-перше, функція культурної пам'яті, тобто щоденник як механізм збереження слідів про події індивідуального життя ». Дану функцію почасти виконують і щоденники в структурі художнього тексту, які також фіксують ті чи інші моменти і зміни в житті свого автора.

Друга функція щоденника згідно Міхеєва - функція заповіту, пов'язана «зі зверненням до нікому» розуміє «читачеві:« нехай прочитають після моєї смерті». З подібною функцією щоденника ми зустрічаємося і в художніх творах. Наприклад, в романі Лєрмонтова «Герой нашого часу» Печорін на сторінках свого щоденника підсвідомо звертається до жінки, яка в майбутньому зможе

вільно або мимоволі прочитати ці рядки, чому в них виникає мотив потаємної заповідального: «Що якщо коли-небудь ці записки попадуться на очі жінці? «Наклеп!» - закричить вона з обуренням» [Афанасьєва Є.М.4]

1. Автор є одночасно адресатом, і при цьому є потенційний другий, непрямий, адресат.
2. Автор є одночасно оповідачем, тобто в щоденнику відсутній оповідач як окремий від автора віртуальний спостерігач і оповідає інстанцію. Відсутність фікціонального оповідача - найбільш істотна структурна ознака, що відрізняє щоденниковий текст від художнього. Тому, зокрема, в щоденнику неможлива зміна "точки зору" - обов'язкова, але дуже типова особливість художнього тексту. Ця ознака об'єднує жанр щоденника з рядом інших, не «художніх» жанрів - публіцистикою, науковою літературою.
3. Нефікціональність тексту щоденника.
4. Відсутність єдиного авторського задуму. Це може бути задум написати текст, який не має ніякого сюжету і справляє враження послідовності уривчастих "записів", пор. розповідь Діни Рубіної "У Росії треба жити довго", про який вона повідомляє, що це - просто витяги з її записної книжки.
5. Щоденник - це текст про себе. Про що б в ньому не писалось - про події особистого життя або соціальні перевороти, викладаються чи думки і переживання автора або наводяться цитати або почутий уривок розмови, пишеться хроніка поточних подій або складається план дисертації. Відчуття цінності цієї особистості є тим стрижнем, який скріплює - змістовно, стилістично, емоційно - різноманітні записи, будучи аналогом відсутнього в щоденнику авторського задуму, але іншої семіотичної природи.

6. Щоденник - це текст про поточний момент (про сьогоднішній день або декількох минулих днів, але не більше). Навіть якщо змістом записи є спогади, плани на майбутнє або загальні міркування, автору істотно, що описувані думки і почуття мали місце саме в цей день і саме при даних обставинах.[Міхєєв М.Ю.19]

Для характеристики жанру щоденника істотно ще й те, чи є його автор професійним письменником. Оскільки все, що пише письменник, - це частина його професійної діяльності, будь-який запис в щоденнику - потенційний "пред-текст", матеріал, з якого потім робиться "текст". Тому щоденник письменника фактично мало чим відрізняється від "записників" (записні книжки, в одному із значень цього терміна, - жанр спеціально "письменницький"). І саме тому, що щоденник письменника завжди в тій чи іншій мірі орієнтований на подальший "художній" текст, це не "справжній" щоденник, а текст іншого типу.

Жанр «щоденник» відноситься до типу щоденникових текстів, де є найбільш повним і розвиненим жанром, можна навіть сказати головним (про що свідчить, власне, сама назва типу тексту). А щоденникові тексти, в свою чергу, потрапляють під визначення «пред-текст». Пред-текст - текст в його неостаточному, чорновому, необробленому вигляді, до якого ще передбачаються повернення і доповнення в подальшому. Також багато жанрів щоденникових текстів (в тому числі і щоденник) є єго-текстами. Єго - це, по-перше, текст про себе самого, тобто має своїм об'єктом обставини життя самого автора, і, по-друге, це текст, написаний з суб'єктивної авторської точки зору, тобто людиною з езопової позиції (іншими словами, людина міркує про речі щодо своїх поглядів, принципів і положення.) Отже, відмінності щоденника та інших щоденникових жанрів.

1) Мемуари. Різниця щоденника і мемуарів полягає в тому, що щоденник, якщо і описує події людського життя, то людина виробляє записи щоденні (або

поетапно, через недовгі проміжки часу), в той же час як проживає ці самі події. А мемуари - це записана біографія, повна історія людського життя, і може записуватися через величезні проміжки після події подій. Можна сказати, що щоденник в даному випадку буде докладніше описувати життєві події і емоції людини, але не охопить всю його життя, а тільки той період, поки людина буде його вести.

2) Нотатки. Цей жанр дуже схожий на щоденник, але все-таки між ними існує певна різниця. Щоденник швидше представляє цінність як художній текст, тому що він більше може бути розрахований на прочитання кимось іншим, тоді як в записнику пишеться те, що залишається у віданні самого автора. І, знову ж таки, записи в щоденнику виробляються з певною періодичністю, тоді як думки в записній книжці записуються «в міру надходження» і містять більш приватний і необроблений текст. Наступне визначення відмінностей між записником і щоденником: «Якщо записники не мають на увазі обов'язкового датування, то для класичного щоденника (відповідного своїм визначенням). Крім того, якщо записна книжка - пам'ятка, то щоденник самого початку (за рідкісним винятком) закладається у свідомості автора, як свого роду пам'ятник, який має певну культурну значимість, як мінімум, для нього самого «автора».

3) Листи. Незважаючи на, здавалося б, істотні зовнішні відмінності цих жанрів, різницю між ними знайти не так просто. І листи, і щоденник можуть писатися з певною періодичністю і розповідати обидва цих жанру можуть про що авторові заманеться. Різниця тут у адресата. Справа в тому, що щоденник може розраховуватися на прочитання будь-ким іншим (адресат може бути навіть вигаданим, абстрактно представленим). А листи саме адресовувались конкретній

людині чи групі осіб. Інакше кажучи, щоденник пишеться для себе і враховується можливість його прочитання другорядною особою. А листи пишуться для певного адресата і враховується можливість того, що вони залишаться у автора.

4) І, нарешті, інші «різновиди щоденників», якщо можна так висловитися:

а) Художній текст, написаний у формі щоденника. Головна відмінність даного щоденника від художнього твору полягає, очевидно, в тому, що в щоденнику все справжнє, а в романі, написаному в формі щоденника, все вигадане. Вигадка, навіть якщо насправді - не менше «справжнє», ніж в реальному щоденнику (це властивість художнього тексту називається «фікціональне» - від англійського термін «fiction» як еквівалент російської «художня література»). Те, що в художньому тексті всі вигадане, - це одна з умов жанру: персонажі художнього твору не існують поза світом даного тексту (навіть якщо вони «списані з натури», і навіть якщо автор у передмові повідомив, хто є прототипом кого - подібна передмова є частиною художнього тексту, і тим самим має ту ж незнищену фікціональність).

б) Онлайн-щоденник. Онлайн-щоденник володіє такими властивостями, як «масовість» і «публічність», тоді як для стандартного щоденника це не властиво. Онлайн-щоденник швидше відповідає визначенню блогу (онлайн-блогу). Блог (англ. Vlog, від «web log», «мережевий журнал або щоденник подій») - веб-сайт, основний вміст якого - регулярно додаються записи, що містять текст, зображення або мультимедіа. Для блогів характерні недовгі записи тимчасової значущості, відсортовані в зворотному хронологічному порядку (останній запис зверху). Відмінності блогу від традиційного щоденника обумовлюються середовищем: блоги зазвичай публічні і передбачають сторонніх читачів, які

можуть вступити в публічну полеміку з автором (у коментарі до блогзаписі або у своїх блогах).

Якщо традиційний щоденник допомагає вирішувати внутрішні проблеми людини, він є спробою розібратися людині в самому собі, то онлайн щоденник вирішує проблему дефіциту неформального спілкування на особисті теми. Допомагає знайти друзів, однодумців не тільки в середовищі поряд знаходяться людей, а й ширше: в місті, країні, світі. Таким чином, жанр щоденника протиставлений, за різними ознаками:

1. Іншим типам щоденникових текстів - мемуарів, записників, листів (особливо, якщо вони пишуться регулярно одному адресату протягом тривалого часу).
2. Художнім текстам: художні твори в формі щоденника («Щоденник Печоріна», «Щоденник Колі Синіцина»)
3. Онлайн-щоденникам.

1.5 Види щоденника

Умовно можна виділити наступні основні види щоденників:

- шляхові щоденники - це злиття жанрів щоденника, оскільки в подорожньому щоденнику також часто дуже багато особистого, суб'єктивного, а не об'єктивного сприйняття подій, і жанру подорожі. Подорож, яке, як уже було відзначено вище, не є художнім жанром, виявилось дуже продуктивним для розвитку художньої літератури. Крім уже згаданого колійного щоденника, велике поширення отримав також роман-подорож, який склався до XVIII століття, об'єднавши в собі риси філософського, авантюрного і психологічного романів. В таких творах подорож є «рушійною силою» сюжету (наприклад, «Робінзон Крузо» Д. Дефо, 1719).

-щоденник-медитації, що виникали під впливом сентиментальної літератури;

- щоденники-опису військових кампаній;
- щоденники-хроніки повсякденному житті.

Щоденник зазвичай вважається закритим, камерним жанром, але іноді потреба висловитися змушувала людей робити записи громадського значення. У радянські роки на сторінках щоденників знаходили відображення фактів, які суперечили поглядам і ідеям, пропагованим зі сторінок газет, життєві реалії, настрої і взаємини в суспільстві. Характер записів, а також необхідність уникнути небажаних читачів іноді змушували авторів вдаватися до кодування (наприклад, "підпільні записи" щоденників Д. Хармса, розшифровку яких частково опублікував на початку 1990-х рр. Журнал "Новий світ"). М. Г. Чулюкіна вважає, що автор щоденника, як би не намагався приховати свої особисті записи від оточуючих, ризикує бути прочитаним, але продовжує його вести. У зв'язку з цим автор будь-якого щоденника розраховує на читача, не кажучи про ті випадки, коли щоденник спеціально призначається для друку: в цьому випадку не може йти мови про камерність жанру.[Тинянов Ю.Н.26]

На думку С. В. Житомирської, словом "щоденник" зазначаються такі різні за функцією тексти, що саме це слово по суті є лише збірним найменуванням різних видів уривчастих датованих записів. Часто проставлена на початку запису дата служить вирішальним ознакою віднесення цього запису до щоденників. Однак записи в робочих зошитах вченого, хоч і датовані, до щоденників віднесені бути не можуть. Щоденники також необхідно відокремлювати від журналів службового характеру (полкових, суднових, камер-фурьєрських), які в ХХ в. нерідко називалися щоденниками археологічними та етнографічними.

Щоденники служать різним цілям: вони можуть бути закріпленням фактів поточної дійсності для себе і близьких чи для практичних, довідкових потреб. Так, дитячі і юнацькі щоденники останнього російського імператора Миколи II у

вигляді пам'ятних книжок були зброшуровані таким чином, щоб кожного дня тижня відповідала приблизно одна сторінка. Подібний ліміт, з одного боку, дисциплінував автора щоденника, спонукаючи його вести щоденні записи, з іншого - неминуче надавав записи однотипності та інформаційну сухість. Набагато яскравіше ті ж події описувалися в листах. Сучасні щоденники, зокрема "Живий Журнал" в Інтернеті, відрізняються тим, що вони публічні, тобто є жанром відкритим, незважаючи на широко поширену думку про те, що щоденникова проза носить "автокомунікативну спрямованість".

На відміну від мемуарів щоденники, як правило, мають точні дати, що вказують на час ведення запису. Датування перетворює щоденник, який не просто фіксує думки і відображає взаємозв'язок реальних подій в часі, в свідoctво. Л. Гінзбург зазначила важлива властивість щоденника: людина "просувається навмання, не знаючи ще ні своєї долі, ні долі своїх знайомих. Це поступальна динаміка, виконана з випадковостей і неперевіраних подій". Характерними записами є повсякденні, часто зустрічаються замітки за вчорашній день, а то і за декілька минулих днів, але значного розриву в часі між описаним подією і щоденниковим записом немає. В силу цього спотворень пам'яті в них небагато, тому у вітчизняному джерелознавстві було прийнято вважати щоденники більш достовірними і безпосередніми реальними свідченнями подій з життя їх авторів.

Джерелом інформації в щоденниках можуть бути власні спостереження і переживання, історичні події, ЗМІ. У щоденниках автор наводить цифрові дані, імена та прізвища, свідoctва, які підтверджують фактичну основу записів. Можна виділити дві загальні тенденції: щоденники могли бути націлені переважно на точну фіксацію подій, на розповідь про учасників цих подій або ж містити, головним чином, суб'єктивні враження автора, оповідання про себе.

На думку К. Кобрини, людей, що ведуть щоденники, можна умовно розділити на три категорії: просто люди, які звикли регулярно записувати події свого життя; політики, які ведуть щоденники з таємною метою розповісти всю правду, виправдати себе або розрахуватися з ворогами в очах потомства; люди мистецтва, для яких щоденник частенько перетворювався то в майстерню, то в світську вітальню, то в сповідальню, але практично ніколи просто до переліку подій.

За словами Б. В. Дубина, щоденник найчастіше фіксує сам процес змін, сюжети драматичної ломки, пошуку місця в суспільних відносинах, а головне - дає можливість проникнути в глибинні шари культури і людської душі. Він являє собою не стільки публіцистику факту, скільки публіцистику переживання. Так, датовані записи в записниках М. І. Цветаєвої містили таку "страшну інтимність" (за висловом В. Я. Брюсова), що А. Ефрон закрила архів матері до 2000р. Однак щоденник, не фіксує, а тільки розмірковує, перетворюється в есе, даткування записів стає непотрібним прикрасою.

Можна виділити наступні ознаки щоденників:

- формально-композиційні (датуються, присуща регулярність, дискретність переривчастість і лаконізм записів);
- загальножанрові (автокомунікативність, тобто спрямованість автора щоденників до самого себе, синхронність описуваних подій і записів, фактична основа, відсутність узагальнень).

На початку роботи над конкретним щоденником потрібно усвідомити своєрідність способу, манеру письма автора щоденника. Одні автори відразу заносять записи в зошиті, інші фіксують поточні події в записниках, на листках

паперу, потім впорядковують ці замітки. Підсумок може бути результатом значної редакційно-стилістичної обробки первинних записів. Почерк, послід і малюнки на сторінках щоденників повинні використовуватися для характеристики особистості автора. Щоденникам, як і іншими джерелами особового походження, властива суб'єктивність: десь автор себе прикрашає, іноді щось недоговорює.[Федотов О.І.27]

За характером ведення записів до особистих щоденників близькі записні книжки, пам'ятні книжки. У них зазвичай вносяться без певного порядку записи про різні курйози, ділові замітки, історичні анекдоти, сюжети для майбутніх творів. Наприклад, в записниках П. А. В'яземського можна виявити статистичні дані про промисловість і торгівлю, історичні анекдоти, міркування автора про політику та літератури, подорожні нотатки, виписки з книг - своєрідний калейдоскоп, в якому "перекази нерідко дорожче самих подій". При підготовці до друку щоденники і записники часом зазнавали цензурних спотворень. Щоденник багато в чому подібний до фотографії, на якій зафіксовано момент історії. Часто щоденники служать джерелом для підготовки тексту мемуарів, що оберігає мемуариста від провалів пам'яті, дозволяє зберегти яскравість характеристик, образів сучасників. Знаходячи першооснову таких мемуарів, треба переважно звернутися саме до них і лише після цього - до створених на їх базі спогадами.

Розділ 2.

2.1 Дослідження жанру щоденника

У літературній свідомості Сполучених Штатів Америки форма особистого щоденникового запису з'являється ще в колоніальну епоху XVII в. Переселенці зі Старого Світу, поряд з необхідними матеріальними елементами «материнської» західноєвропейської культури (зброя, інструменти, насіння рослин, домашні тварини, предмети побуту та вжитку), привозили з собою на нові землі також і «продукти» духовно-інтелектуального характеру: книги, рукописи, особисті та сімейні архіви, церковні та громадські хроніки. З ними зберігалися і переміщалися форми культурної традиції і літературної свідомості: - грамотність, вміння описувати події, читати і інтерпретувати записане.

На перших порах, в умовах незнайомого, а часом і ворожого природного оточення, тексти щоденного «дискурсу персональності», створювані грамотними переселенцями, були просто набором фенологічних і метеорологічних спостережень, етнографічних описів, картографічних і господарсько-побутових записів, розповідний характер яких маркірувався лише датировками подій, короткими термінами дійових осіб і моральними оцінками.

Наприклад, серед перших особистих записів погодинного характеру в паперах юриста і богослова Адама Уінтропа (1548 - 1623), родоначальника одного з найбільш інтелектуально активних сімей американських колоністів, був виявлений і жанр «Diary». Крім того, серед тих, хто вів щоденники в колоніальну епоху, було чимало жінок - домогосподарок і «професіоналок» (акушерок, доглядальниць, церковних асистенток, секретарів), - записи яких, часом досить цікаві з історичної точки зору, залишали, однак, мало простору для культурно-естетичної інтерпретації. В епоху Війни за незалежність і Американської Революції (1774 - 1787 рр.) Різні суб-літературні жанри, в тому числі і особисті

повсякденні записи активно використовувалися представниками різних верств культурної спільноти як в персональному, так і в соціально-громадському побуті. Цей період американської дайарістики є темою окремого наукового дослідження.

При всьому тому, що ці суб-літературні записи мали в якості вихідного зразка жанри західноєвропейських щоденників-подорожей, само-конфесій і авторефлексії, вони не просто репліцировали ці свої пре-тексти, але набували риси національної мовної та культурної специфіки.

Більш того, в американській культурній традиції в ХІХ в. склався навіть особливий жанровий різновид «літературного» особистого щоденника - так званий «франкліновський журнал», який надав досить істотний вплив на пуританську частину американців. Мабуть, основою франкліновського типу щоденного морального самозвіту міг стати щоденник Робінзона Крузо. Крім цього, особливу роль в щоденниковій традиції США зіграв сатиричний твір Джеймса Рассела Лоуелла (Lowell, James Russell, 1819-1891) «Записки Біглоу, The Biglow Papers», які автор видавав протягом майже всього ХІХ століття і в яких використовувалися окремі елементи щоденника як «дискурсу персональності».

Все, що фіксується на папері автором щоденника, а саме: розумові та чуттєві операції, факти - носить раптовий, неупорядкований характер, часом навіть не має причинно-наслідкових зв'язків (далі ми зможемо побачити це на конкретних прикладах). Це означає, що щоденникові записи мають фрагментарність, хаотичність, спонтанність, незавершеність, а також підвищену емоційність (тут мається на увазі тип адресата - «Я», «інший» - друг, суспільство, світ в цілому - всесвіт; використання в мови риторичних запитань, всіляких звернень, в тому числі і до самого щоденника).

Важливе місце в процесі вивчення феномена щоденника в культурі літератури займає питання про ті функції, які виконує щоденник. Одне з найбільш розгорнутих уявлень про дане питання ми знаходимо в дослідженнях М.Ю. Міхеєва. Він виділяє наступні функції щоденника: «По-перше, функція культурної пам'яті, тобто щоденник як механізм збереження слідів про події індивідуального життя». Дану функцію почасти виконують і щоденники в структурі художнього тексту, які також фіксують ті чи інші моменти і зміни в житті свого автора.

Друга функція щоденника згідно Міхеєва - функція заповіту, пов'язана «зі зверненням до нікого «розуміє» читачеві: «нехай прочитають після моєї смерті». З подібною функцією щоденника ми зустрічаємося і в художніх творах. Наприклад, в романі Лермонтова «Герой нашого часу» Печорін на сторінках свого щоденника підсвідомо звертається до жінки, яка в майбутньому зможе вільно або мимоволі прочитати ці рядки, чому в них виникає мотив потаємного заповідального: «Що якщо коли-небудь ці записки попадуться на очі жінці? «Наклеп!» - закричить вона з обуренням». Наступна - третя - функція щоденника, по Міхеєву, релаксаційно-терапевтична - «щоденник потрібен людині для зняття емоційного та нервового напруження «в процесі вербальної раціоналізації переживань», оскільки це щось на зразок аутотренінгу або навіть щоденної молитви». З зазначеною функцією ми постійно зустрічаємося в процесі вивчення щоденників в структурі художнього тексту, оскільки практично всі герої-автори щоденників в тій чи іншій мірі знімають за допомогою щоденника накопичену емоційну напругу, вихлюпують на його сторінки свої переживання, думки і почуття.

Четверта функція, виділена Міхеєвим, - аутокогнітивна, або соціалізаційна - «записуючи (і перечитуючи) свої записи, ми часто самі краще пізнаємо мотиви власних вчинків: ведення щоденника, як вважається, це концентрує і прискорює процес вилучення досвіду з «потоків життя». Ця функція простежується в щоденниках багатьох літературних героїв, і особливо наочно, на наш погляд, в щоденнику Печоріна, який постійно вдавався до самоаналізу, рефлексії для того, щоб зрозуміти свій внутрішній світ, його процеси та стану. П'ята функція, позначена Міхеєвим, - культурно-ігрова, яка зводиться до того, що «адже щоденник це ще й свого роду надмірність, примха, якою ми займаємося знічев'я, коли більше нічим зайнятися, у нього є квазідіалогова функція: коли нема з ким поговорити, то можна виговоритися в щоденнику - як тепер прийнято робити в інтернеті, в набагато більш інтерактивному режимі спілкування, ніж традиційний лист паперу, в блозі, або мережевому щоденнику».

Зазначена функція має місце і в щоденниках в структурі художнього тексту - для багатьох їхніх героїв щоденник - це своєрідна гра з миром і самим собою, власними почуттями і пристрастями, це не життєва необхідність, а саме тимчасова примха шукає і не знаходить відповідей неприкаяної душі.

Шоста функція щоденника по Міхеєву зв'язується їм з попередньої - це гігієнічна, очисна функція: «нам періодично необхідно розвантажувати пам'ять від несуттєвих дрібниць, подробиць і деталей».

Подібна функція також є ключовою і в щоденниках літературних персонажів, які прагнуть звільнитися від часом важких кайданів пам'яті, виплеснути свої переживання і залишити їх в якійсь мірі паперу, розділивши з нею не тільки найпотаємніше, але, часом, і найбільш важке, гнітюче. Дана релаксація очищає душу і свідомість героя, робить його більш стійким і спокійним перед лицем прийдешніх випробувань.

Сьома функція, позначена Міхєєвим, - функція літературнотворча: «так чи інакше, всякий автор щоденника неминуче стає - хоче він цього чи ні - свого роду вигадником, він - автор свого творіння». Безумовно, дана функція є і у щоденників літературних героїв - вільно-мимовільних авторів власних думок і почуттів, зафіксованих в щоденнику - німому, але надійному свідку і слухачі їх спраглою спілкування і розуміння душі.

Міхєєв вводить в цей перелік функцій щоденника, вже слідом за Олександром Еткінд, восьму функцію - це «документація своєї ідентичності, підтвердження безперервності свого « я ». Ця функція простежується і в щоденниках героїв художніх творів, які також прагнуть не тільки до самопізнання, встановлення власної ідентичності, а й до певної її документальної констатації, фіксації. Через подібну констатацію герой як би переконується в об'єктивності самого себе і своїх почуттів, завойовуючи тим самим право на існування, повне помилок і проступків, але не позбавлене і певного сенсу, який герой і прагне певним чином вловити і задокументувати в щоденнику. Дев'ята і остання в переліку Міхєєва функція - це функція підтримки сповідальності і охорона таємниці: «наприклад, ранні щоденники В. Брюсова велися саме для себе (в самому щоденнику автор кілька разів з обуренням писав про спроби сторонніх його прочитати)». Ця функція - основна для будь-якого щоденника, будь то щоденник реальної людини або літературного персонажа. останні в своїх щоденниках також прагнуть сповідатися перед самими собою, очиститися і піднятися над недосконалістю життя і власної особистості.

З іншого боку, щоденник і тут - найбільш надійний хранитель всіх таємниць і загадок душі героя, а тому йому довіряється саме таємне, що в підсумку хвилює не тільки героя, який створив його автора, але і читача, народжуючи атмосферу підвищеної щирості і підкресленою сповідальності. У художньому творі, коли щоденник стає вставкою, фрагментом, він виконує дві взаємовиключні функції:

сюжетноутворюючу функцію (тим самим пов'язаний з динамічної сторони творів), а також уповільнює, гальмує дію. ретардація дозволяє ввести в текст внефабульні елементи: ліричні відступи, різні описи (пейзаж, інтер'єр, характеристика, внутрішні монологи, потоки свідомості, звертання до читача). У цьому сенсі щоденник літературного героя, включений в той чи інший жанр художньої літератури, можна розглядати як композиційний прийом, оскільки він уповільнює дію, припиняє його, змушує тимчасово перервати основну розповідь і переключитися на внутрішній світ персонажа, представлений в щоденнику.

А.Н. Ніколюкін вказує на те, що тексти, записані «по днях» (тобто щоденник), перебувають в певному зв'язку з різними формами документалістики. Такими, з його точки зору, є мемуари, автобіографія, сповідь, листи, література подорожей, літопис, періодика.

Звертаючись до конкретної аргументації даного автора, ми знаходимо такі важливі тези про зв'язок щоденника з формами документалістики: «Подібно до мемуарів, щоденник оповідає про реальне місце в минулому події зовнішнього і внутрішнього життя». Дійсно, в даному аспекті зв'язок і певна схожість щоденника з мемуарами являється очевидною. І тут А.Н. Ніколюкін вловлює загальні підстави двох цих жанрів - і щоденник і автобіографія часто акцентовані на їх авторі і його оточенні.

Продовжуючи порівняння, дослідник констатує і обґрунтовує наступну схожість і одночасно своєрідність щоденника і сповіді: «Як сповідь, щоденник часто говорить про таємне, прихованому від сторонніх очей, проте сповідь, на відміну від щоденника, мемуарів і автобіографій, буває позбавлена розглянутої хронологічно - послідовної розповіді.

За даним параметром - хронологічній послідовності записів - щоденник, на думку Ніколюкіна, ближче до листів, «особливо до регулярного листування, де

також повідомляється про поточний матеріал, який не відбирається, і новини записуються « по гарячих слідах ».

Продовжуючи встановлювати паралелі, Ніколюкін проводить порівняння щоденника і літератури подорожей. Загальне він вбачає в тому, що «постійно переїжджаючи, не маючи можливості осмислити те, що відбувається, мандрівник, як і автор щоденника, схоплює події на льоту і записує, але не віділяє важливе від випадкового. Мандрівник зазвичай позначає місце, де було зроблено запис; якщо ж в подорож вказується дата запису, то його вже важко відрізнити від щоденника». Слід додати, що щоденник, дійсно, виріс із записок мандрівників, подорожніх нотаток. Приклади перших подібних щоденників ми зустрічаємо в XVII - XVIII столітті і навіть раніше.

Таким чином, можна виділити диференціальні ознаки щоденника на підставі опозиційного аналізу:

- 1) біографія і щоденник: збіг (розбіжність) суб'єкта і об'єкта оповідання - в щоденнику суб'єкт оповіді і об'єкт оповідання об'єднані в особі автора;
- 2) автобіографія та щоденник: ретроспективне відображення подій після певного проміжку часу протиставляється синхронності протікання події і його фіксація в щоденнику;
- 3) літературний портрет і щоденник: літературний портрет спрямований на відтворення цілісного фізичного, духовного, творчого обличчя героя або на розкриття сенсу його життя, іноді в певний відрізок часу; щоденник володіє неоднорідною композицією, являє собою відображення значущих сторін життя людини в динаміці розвитку, процес формування особистості;
- 4) нарис і щоденник: в нарисі опис реальних подій і фактів супроводжується авторським вимислом, в щоденнику вигадка, як правило, зведений до мінімуму;

5) лист і щоденник: спрямованість листа є його відмінною рисою, в щоденнику адресант і адресат повідомлення збігаються, щоденник - це діалог автора з самим собою.

6) хроніка і щоденник: в хроніці час є основним суб'єктом історичного процесу, організуючою силою сюжету, в щоденнику – на перший план виступає особистість автора;

7) записна книжка і щоденник: записна книжка являє собою збори авторських задач і планів - проектів, задумів, первинних ескізів, почутих слів і фраз, найчастіше служить практичним цілям.

Досить широке коло німецьких дослідників щоденника. Вони зосередили свою увагу на проблемі розмежування літературного і справжнього в текстах, а також пошуках критеріїв, за якими можна було б відрізнити «літературне» від «спонтанного» (Л. Блум, М. Хейнріх-Корпіс, М. Юргензен). О.В. Петешова, розглядаючи проблему автентичності письменницьких щоденників, відзначає найбільш популярну в німецькій філології точку зору, згідно з якою «літературність письменницького щоденника визначається інтенцією його автора, і якщо щоденник заздалегідь призначений для читання перед іншими людьми або для публікації, то можна з упевненістю робити висновок про його літературності».

Про особливості щоденникового дискурсу висловлювався французький філософ-семіотик Р. Барт. Своє «бачення» цього прикордонного з літературою жанру він представив у формі «особистих роздумів». Проте вчений виділяє не тільки специфічні риси щоденника, але і позначає цілий комплекс проблем, з якими стикається кожен дослідник цього жанру: щирість і «позерство» в щоденнику, чи є щоденник текстом або він тільки «переддень тексту, чи може

щоденник претендувати на «літературний статус», які мотиви ведення щоденника.

Іншої позиції дотримується англійський дослідник А. Понсонбі. Представляючи в своїй книзі «Англійські щоденники» зразки цього жанру досить великого періоду - від XVI до XX століття, вчений наполягає на тому, що такими є тільки ті, в яких дотримано принцип синхронності: записи повинні бути зроблені очевидцем по ходу розвитку подій.

Слід зауважити, що порівняльне вивчення зразків щоденникового жанру в рамках різних культур до недавнього часу не відносилось до числа актуальних напрямів вітчизняної науки, тому особливої уваги заслуговує дослідження В.Н. Топорова. У 1989 році, коли в Америці побачила світ книга Д. Кіна, в Росії виходить збірка «Схід - Захід. Дослідження. Переклади. Публікації », матеріали якого містять розділ «Щоденниковий література в Росії і Японії », представлений пам'ятниками двох національних культур -« Щоденником російського поета і письменника Андрія Івановича Тургенєва (1781 - 1803) і «Щоденником, написаним латиницею» японського поета Ісікава Такубоку (1885 - 1912). Представляючи підстави для порівняння щоденників, створених в різний час, в різних країнах і що відносяться до різних типів культур, вчений наполягає, що їх порівняння і зіставлення не тільки можливо, але й необхідно і є важливою подією в сфері «інтер-культурного»: «. як би по-різному ні розуміла кожна окрема культура, що це таке, який би зміст вона ні вклала в це поняття, щоденник є щоденник. Зіставляючи ці документи, В.Н. Топоров в статті «Два щоденника (Андрій Тургенєв і Ісікава Такубоку)», говорить не тільки про їх художні гідності, граничні щирості, а й про значимість самого факту такого зіставлення, яке може сприйматися як «зустріч двох культур».

Нарешті, необхідно взяти до уваги і таку обставину. На переконання багатьох дослідників (С.Г. Семенова, М.Ю. Міхеєв, С.Р. Федякин, Л. Горалик), Розанов

був носієм «щоденникового свідомості», «класиком жанру», що зумовлювало неминучість його впливу на кожного з сучасних йому літераторів (а як показав літературний рух останньої чверті ХХ століття не тільки на них), які зверталися до жанру щоденника. Чи не могли залишитися поза сферою цього впливу і письменники, які відносять нами до його «кола».

Зрозуміло, ряд імен літераторів, які входили в коло впливу В.В. Розанова і писали щоденники, можна було продовжити (АМ Ремізов, Д.С. Мережковський, Д.М. Філософів, Вяч. Іванов), але «емпіричний матеріал», що становить їх щоденникові спадщина, в основному фрагментарний або в подальшому було трансформовано в мемуаристику і внаслідок цього не надає можливості глибокого і всебічного вивчення в рамках щоденникового дискурсу.

Якщо звернутися до щоденників З.М. Гіппіус, М.М. Пришвіна, М.О. Меньшикова і С.П. Каблукова на предмет щільності їх дослідження, то, як вже було зазначено, найбільша кількість робіт доводиться на частку щоденників М.М. Пришвіна і З.М. Гіппіус. Що стосується М.О. Меньшикова і С.П. Каблукова, то вивчення їх щоденників представляється проблематичним в силу того, що у М.О. Меньшикова повністю виданий тільки щоденник 1918 роки (фрагментарно опубліковані записи 1893 1896 і 1916 років), а у С.П. Каблукова тільки щоденники за 1909 і 1917 роки. Тому роботи, присвячені їх щоденникових спадщини, практично відсутні. Включення в дослідницький процес автодокументальних матеріалів цих діячів епохи представляється продуктивним, оскільки відкриває нові перспективи вивчення жанру.

2.2 Творчість Ніколаса Спаркса

Кожна розповідь Спаркса - це поступовий, але впевнений похід до любові. Любов перетворює поганих людей на добрих, егоїстів - на щедрих, гнівних - на співчутливих. Але це цілком певний тип любові - він християнський, навіть якщо

він рідко висловлює себе явно як такий і підкріплений добротою, милосердям, турботою та, в більшості випадків, відносною цнотливістю. Інакше кажучи, справжнє кохання - це нормально, якщо просто розібратися. Любов терпляча; любов добра - але любов Ніколаса Спаркса також біла, гетеросексуальна, південна і відсутня майже на будь-яких позначках класу.

Світова літературна знаменитість Ніколас Спаркс є автором знаменитих бестселерів на теми людських відносин, долі, драми, душевних переживань, пошуку істини, любові і релігії. За свою довгу творчу біографію він написав 18 книг, які розійшлися по всьому світу в кількості не менше 80 мільйонів штук, з яких більше половини примірників видано на Батьківщині письменника в Сполучених Штатах Америки. Твори Спаркса опубліковані на 45 мовах світу.

Після завершення занять в Університеті Спаркс вирішив опублікувати свою книгу «Королівські вбивства» і почав ходити по різних видавництвах і пропонувати її до друку, але бажаючих опублікувати роман нікому не відомого письменника-початківця в той час, на жаль, не знайшлося. Таким чином, молодій людині довелося влаштуватися на роботу для того, щоб заробляти собі на життя. За три наступні роки Ніколас намагався відкрити свою справу з випуску унікальних виробів ортопедії, торгував продукцією для стоматологічних медичних установ по телефону, займався оцінкою нерухомості.

У 1990 році зі своїм близьким товаришем, який свого часу був відомим спортсменом з легкої атлетики та виграв Олімпійські ігри, Біллі Миллсом молодий письменник написав роман «Вукіні: Подорож на щастя і самопізнання племені Лакота». Для тих, хто не знає: «вукіні» з індіанської мови має значення «пошук нового шляху». За сюжетом цієї вигаданої історії хлопець перебуває в пошуках сенсу свого життя. Книга була видана в невеликому видавництві «Фізер Паблішинг», яке розташовувалося в Сакраменто. На загальний подив роман був

проданий у кількості 50 тисяч копій. У 1994 році «Ренд Хаус» перевидало цей твір Спаркса та Міллса.

Після робочого дня і у вихідні він займався написанням книги «Щоденник пам'яті». Через два роки цей твір молодого письменника потрапило в руки літагента Терези Парк. Її зусиллями книга була продана одному з великих видавництв за мільйон доларів. Видання побачило світ восени 1996 року і зайняло верхню позицію в рейтингу «New York Times» серед самих розкупувються книг за перший тиждень продажів.

У творі йдеться про ліричних взаєминах найпростіших жителів США Елі і Ноя. После видання цієї книги Ніколас Спаркс придбав славу одного з найвідоміших письменників Америки. Після успіху «Щоденника пам'яті» всі свої наступні літературні твори Ніколас присвячував коханій дружині.

Знайомство з кіно будучи за своєю природою скептиком письменник не поспішав йти з основної роботи у фармацевтичній галузі, якій він присвятив до того моменту шість років свого життя. На цей крок він зважився тільки після того, як в 1998 році видав свій черговий роман «Послання в пляшці» і знову домогся комерційного успіху. Через рік після виходу книги відбулася прем'єра екранізації цього твору в постановці Луїса Мандоки. Головного персонажа Гаррета Блейка в однойменній картині виконав відомий актор Кевін Костнер. Після цього Ніколас Спаркс пішов з фармацевтики і повністю віддався літературі. В результаті було видано ще 12 його нових романів, кожен з яких мав божевільні тиражі не тільки в США, але і по всьому світу. У 2000 році видання «People Magazine» назвало Ніколаса Спаркса найбільш привабливим літератором року.

Тоді ж кіностудія Дісней викупила у нього права на екранізацію роману, що вийшов роком раніше, він називався «Остання пісня». У короткому описі, розміщеному на обкладинці цього літературного твору, говорилося, що головною

героїнею роману є Ронні Міллер. Їй 17 років, і зовсім недавно розлучилися батьки Ронні. Батько покинув сім'ю і оселився в невеликому провінційному містечку, розташованому в Північній Кароліні. З тих пір пройшло три роки, дівчина не може знайти спільної мови зі своїм батьком, але мати вирішує відправити Ронні на весь літній період до колишнього чоловіка, який викладає музику і грає на піаніно. Він любить самотність і живе на узбережжі океану. Батько головної героїні часто буває в церкві, а в решту часу повністю віддається творчості.

Основна ідея книги - це розповідь про любов у всіх її значеннях. Тут є і перше кохання, і батьківська прихильність до своїх дітей, і любов до Бога. Все це письменник зміг красиво укласти в просту і в той же час дуже душевну історію. Як писали літературні критики «любов в книгах Спаркса розбиває серця її читачам, а потім загоює рани» Паралельно написання роману «Остання пісня» письменник одночасно сам зайнявся її адаптацією в якості сценарію.

Спаркс порівнював свою нову книгу з «Незабутньою прогулянкою», але відразу наголошував, що весь сюжет і головні герої в його романі поведуться зовсім по-іншому. За повідомленнями прес-служби кіностудії Діснея, які в підсумку злегка привідкрили сюжет нового фільму, головна героїня молода дівчина протестних настроїв відправляється на літо до свого батька, давно розлучили з її матір'ю.

У книзі і фільмі є ще один персонаж місцевий симпатичний хлопець, гравець в пляжний волейбол, головним бажанням якого є вступ до університету. У картині його грає актор з Австралії Лайам Хемсуорт, відомий глядачеві за фільмом «Знамення». За всю творчу біографію Ніколаса Спаркса на кращих студіях Голлівуду були екранізовані такі його твори, як «Поспішай кохати», «Ночі в Роданті», «Тиха гавань», «Дальня дорога», «Щоденник пам'яті», «Дорогий Джон», «Щасливчик» і «Краще в мені».

Розділ 3.

3.1 «Щоденник пам'яті» як жанр щоденника.

Замість того, щоб починати з самого початку і розповісти історію в хронологічному порядку, Ніколас Спаркс починає «Щоденник» ближче до кінця розповіді, а потім використовує і техніку кадрування, і ретроспективу, щоб розповісти свою історію.

Основна сюжетна лінія - це возз'єднання Ноя і Еллі і конфлікт, з яким вони стикаються, оскільки повинні вирішити, яким буде їхнє життя. Це конкретна подія тривала всього три дні в 1946 році; проте важлива інформація, яка визначає їх возз'єднання, сталася тижнями і роками раніше. Якщо ви представите картину в кадрі, возз'єднання - це фотографія. Сучасна сюжетна лінія утворює історію возз'єднання. Хоча кадр являє справжню і поточну сюжетну лінію, а картина представляє возз'єднання, в цих двох основних сюжетних лініях є інші історії, деякі з яких є епізодами, а інші - віньєтками, які розповідаються у формі ретроспективних кадрів. Ці історії, розказані в контексті інших сюжетних ліній, вписуються як в картинку, так і в рамки. І деякі з цих невеликих історій про більш ранні події створюють ще більш дрібні історії інших подій. Кожна історія індивідуальна всередині себе, але одночасно є невід'ємною частиною великого цілого; кожна окрема картина - це частина великої картини.

Цей каркасний прийом забезпечує структуру сюжету, а ретроспективний аналіз - це метод, який Спаркс використовує для розповіді історій. Персонажі розкривають ці «обрамлені» історії через свої загальні та особисті спогади. Часто читач ділиться спогадами з персонажем, якого немає в жодного іншого персонажа.

Оповідач також надає інформацію. Оповідач «Щоденника пам'яті» в першій і останній главах - Ной. Але оповідач середніх глав пропонує обмежену

всезнаючого точку зору від третьої особи. Ця перспектива іноді дозволяє читачеві проникнути в свідомість персонажа - зазвичай Ноя і Еллі - але іноді немає - наприклад, Енн і Лона. Цей прийом важливий, тому що він дозволяє сюжетній лінії плавно перетікати з минулого в сьогодення і назад.

Стилістично розповідні прийоми працюють добре, тому що «Щоденник пам'яті» - це не просто історія кохання; роман також досліджує природу долі і свободи волі і способи взаємодії людей один з одним. Складнощі взаємин паралельні тонкощам поезії, а техніка обрамлення дозволяє Спарксу сплітати минуле разом з цим, приводячи до емоційної кульмінації і створюючи захоплююче читання.

Всюди в «Щоденнику пам'яті» лист - особливо вірші і букви - символізують здатність пам'яті збагачувати, оживляти і перетворювати життя людини за часів болю і смутку. На початку роману письменство і поезія були найбільш важливі для Ноя: незважаючи на його походження з робітничого класу і відсутність вищої освіти, він добре розбирався в трансценденталістській поезії, про яку він дізнався від свого нині покійного батька, який вчив читати і декламувати вірші, щоб допомогти йому подолати заїкання в дитинстві. Подорослішавши, Ной живе сам у будинку, який він повністю відремонтував, щоб відволіктися від травм Другої світової війни і болю від втрати свого першого кохання, Еллі. Він використовує поезію, щоб заспокоїтися і нагадати собі про своє дитинство - таким чином, поезія символізує простоту і спокій минулого.

Лист також є важливим символом минулого у відносинах Ноя і Еллі. За допомогою листів Еллі дозволяє собі безперешкодний доступ до спогадів про справжню, чисту любов, яку вони з Ноєм розділили разом протягом літа. Вона, нарешті, дозволяє собі побачити, що те, що вони поділили з Ноєм, це не було просто «щеньчою любов'ю» - це була справжня, нев'януча пристрасть, і вона вирішує, що не може жити життям, в якому вона постійно озирається на свої

спогади з сумом, а не в радості. Таким чином, букви представляють собою силу пам'яті, яка може змінити життя людини навіть через роки після того, як подія або відносини закінчилися.

Кожен день Ной переглядає старі сувеніри, а Спаркс дає зрозуміти, наскільки важливі написання листів, вірші, оповідання та любовні записки як інструменти, які дозволяють Ною, а іноді і Еллі, піти в бальзам пам'яті і уникнути болю. сьогодні.

"Poets often describe love as an emotion that we can't control, one that overwhelms logic and common sense. That's what it was like for me. I didn't plan on falling in love with you, and I doubt if you planned on falling in love with me. But once we met, it was clear that neither of us could control what was happening to us. We fell in love, despite our differences, and once we did, something rare and beautiful was created."

Блокнот, який Ной читає Еллі кожен день, містить їх історію кохання, а іноді Еллі може згадати все, дозволяючи їм обом швидкоплинні моменти радості, щастя і загальної радості в їх спогадах. Між записником, старими листами, які вони писали один одному, і фрагментами віршів, які Ной залишив під подушками Еллі і в кишенях її пальто, стає ясно, що і Ной, і Еллі, навіть в похилому віці, знаходять спокій через спогади.

3.2 Аналіз роману

Романи Н. Спаркса піднімаються над рівнем масової культури завдяки традиційним цінностям і орієнтирам, які він не тільки не спростовує або хоча б ставить під сумнів, а й відроджує в новому образі, відповідному духовних пошуків сучасного читача. Моральний ідеал Спаркса тримається на філософії життєствердного добра як основи існування особистості і суспільства в цілому.

Одним з найбільш популярних і улюблених читачами творів Н.Спаркса по праву можна вважати «Щоденник пам'яті», написаний автором у 1996 році. Це

історія про перше кохання між Ноем і Еллі, яка залишається в пам'яті і серці назавжди. «Щоденник пам'яті» примітний тим, що на протязі всього роману ми сподіваємося на щось світле і чисте і розчаровуємося. Ці відчуття не залишають читача ні в одній главі твору.

Еллі і Ной, головні коханці в «Щоденнику», відбуваються з самих різних соціальних шарів: Еллі - світська левиця, а Ной - з скромного робочого класу. Основною перешкодою для їх любові є зовнішній тиск, з яким Еллі стикається, щоб вийти заміж за багатого, соціально впливового чоловіка, і в міру розвитку роману Спаркс показує, наскільки недоречні гроші, статус і соціальний стан перед обличчям більш глибоких пошуків.

Розповідь починається з кінця сюжету. Ця зворотна композиція дає можливість читачеві перебувати в легкому напруженні і очікуванні, що ж відбувається далі. Роман починається з риторичного запитання: «Who am I? And how, I wonder, will this story end?».

Такий прийом звичайно ж заінтриговує читача. Хочеться дочитати книгу до кінця, сподіваючись на щасливий фінал. Мовностилістичний прийом, широко використовуваний в цьому творі - градація, при якій кожна наступна думка укладає в собі смислове або емоційно-експресивне значення, завдяки чому створюється наростання виробленого ними враження.

«It is going to be a good day, a very good day. So I love you so deeply, so incredibly much, that I will find a way to come back to you despite my disease, I promise you that.» В даному прикладі простежується величезна надія головного персонажа вибратися з хворобливого стану.

Епітет і образне порівняння грають важливу роль в оповіданні. За допомогою цих прийомів підкреслюються предмети і явища з метою їх актуалізації. Також вони допомагають краще розкрити образи героїв. Також зустрічається кілька

порівнянь живої та неживої природи. Наведемо кілька прикладів образного порівняння:

«She had “eyes like ocean waves, as Lon liked to say ..., He could smell her, soft like the rain, warm, From a distance, the groups of swans looked almost like icebergs, It (the thermostat) clicks and groans and spews hot air like a fairy-tale dragon.»

Ной - головний герой книги, від імені якого ведеться розповідь. Він добрий, хороший собою, але бідний. Це найбільш вражаючий персонаж книги, оскільки він неймовірно цілеспрямований і робить все для того, щоб домогтися успіху, незважаючи ні на що. Він неймовірно романтичний, працьовитий, але ніколи не буде займатися тими справами, які не пов'язані з природою або поезією. І звичайно ж він шалено закоханий в жінку всього його життя - Еллі. Всі ці риси характеру настільки залучали саму дівчину, що вона вибрала саме його.

Еллісон - молода дівчина, яка народилася в привілейованій сім'ї. Вона трохи навіжена і звикла жити в розкоші. У романі вона стикається з проблемою вибору між життям, яке, як їй сказали батьки, вона повинна прожити, і возз'єднанням зі спорідненою душею - Ноєм. Вибір цей встає перед нею, коли вона бачить свого коханого через роки розлуки і повинна сказати йому одне з двох - що вона заручена з іншим або що вона хоче знову бути разом з хлопцем зі своїх мрій. Еллі заглядає глибоко до себе в душу і знаходить єдино вірне рішення - бути з тим, з ким їй велить залишатися її серце - Ноєм.

Наступний приклад показує сум і розчарування після того, як він з Еллі дізнався про її хвороби: I was a hollow man with nothing to offer, empty as a junked stovepipe. Він повністю спустошений і знесилений, але, все ж, не втрачає надії.

I open a drawer and find the flowers I'd once given her long ago, old and long ago, old and faded and tied together with a ribbon. They, like me, are dry and brittle and

difficult to handle without breaking. Ной розчарований станом своєї коханої і відчуває себе, як зів'яла квітка.

It is a barren disease, as empty and lifeless as a desert. It is a thief of hearts and souls and memories, The sun has long since set and the thief is about to come, and there is nothing I can do to stop it.

Ной називає хворобу Еллі злодієм сердець і душі, котрі принесли розчарування і страждання в їх будинок, а епітети сприяють посиленню висловлювання.

Тема полягає у соціальній нерівності і його вплив на формування взаємовідносин. «There is a sickness rolling through my body; I'm neither strong nor healthy, and my days are spent like an old party balloon: listless, spongy and growing softer over time. I walk on tiled floors, white speckled with grey. Like my hair and the hair of most people here, though I'm the only one in the hallway this morning. They are in their rooms, alone except for television, but they, like me, are used to it.»

Оповідач ділиться з нами як він себе погано почуває, не приховує, що говорить про його старий вік, про його самотність. «It was early October 1946, and Noah Calhoun watched the fading sun sink lower from the porch of his plantation-style home. He liked to sit here in the evenings, especially after working hard all day, and let his thoughts wander. It was how he relaxed, a routine he'd learned from his father.»

Головний герой описує що відбувалося, в його давній молодості, тобто текст про себе, його спогади. The evening passed, staying warm, nice. Noah listened to the crickets and the rustling leaves, thinking that the sound of nature was more real and aroused more emotion than things like cars and planes. Natural things gave back more than they took, and their sounds always brought him back to the way man was supposed to be.

Йдеться про те, що Ной вважав за краще залишатися самим з собою, наодинці, він любить слухати і чути природу, він був простим хлопцем, який нічим не був розпещений.

But as he shook her hand and met those striking emerald eyes, he knew before he'd taken his next breath that she was the one he could spend the rest of his life looking for but never find again. She seemed that good, that perfect. Ми можемо помітити, як він описав дівчину яку зустрів, описуючи її зовнішність словами характеризує пору року літо.

They rode in canoes and watched summer thunderstorms, and it seemed as though they'd always known each other. Можна сказати, що герой починає закохуватися в дівчину, тому що хотів проводити з нею час вдень і вночі.

He watched her leave town on an early rainy morning, watched through eyes that hadn't slept the night before, then went home and packed a bag. He spent the next week alone on Harkers Island. Ми можемо спостерігати, за тим як сумно і самотньо стало Ною в душі.

Символ - застосовується тільки до слова або фрази, що позначає об'єкт або подію. Що стосується різниці між алегорією і символом, алегорія - це всього лише переклад абстрактних понять у мові зображень, який сам є не чим іншим, як абстракцією від об'єктів почуттів. З іншого боку, символ характеризується півпрозорістю особливого в індивідуальному або загальному, перш за все, прозорістю вічного наскрізь і в тимчасовому.

Символізм перетворює явище в ідею, ідею в образ і таким чином, ідеал завжди залишається нескінченно активним і неприступним в образі, і навіть якщо виражений на всіх мовах, все одно залишається невимовним. У романі «Щоденник Пам'яті» Ніколас Спаркс прекрасно символізує і додає символіку для кращого сприйняття. Приклади символізму наступні:

Старий дуб символізує їх найраніші почуття любові. Останнє, що вона йому дає, це малюнок, який вона зробила напередодні. Це подвійне зображення: де Ной на передньому плані, а на іншому - фасад його будинку, як ніби вона намалювала його з дуба. Цей малюнок символізує те, як вона бачить його зсередини свого серця. Всі птахи, яких вони спостерігають і слухають, уособлюють чарівні моменти їхнього життя. Ганок мовчання, за винятком звуків, що доносяться з тіні. Це символізує втрату Еллі, коли у неї діагностовано хворобу Альцгеймера. Знайомий жест її великого пальця, який ніжно потирає його палець символізує любов Еллі до чоловіка, незалежно від того, які стіни стоять на їх шляху.

У метафорі лежить порівняння двох речей в яких, ми, як правило, не виявляємо будь-яких рис подібностей. Іншими словами, ми здійснюємо перенос. Метафора - слово або вираз, що вживається в переносному значенні, в основі якого лежить порівняння предмета або явища з будь-яким іншим на підставі їх загальної ознаки.

Метафоричним зображенням в романі є:

Ной образно описує своє життя як акції блакитних фішок: досить стабільні, більше злетів, ніж падінь, і з часом поступово зростає.

Далі він описує свою історію як роман і трагедію, до якої залучено великі справи його життя і метафоричний шлях, який він вибрав. У нього немає претензій до цього шляху і вважає, що він завжди був правильним. Час, на жаль, не полегшило завдання щоб він залишався на цьому шляху.

"C'mon," he said, reaching for her hand, "I want to show you something."

She got up and followed him through the door to the living room. He stopped in front of the fireplace and pointed to the painting that hung above the mantel. [...]

"You kept it?" "Of course I kept it. [...] It makes me feel alive when I look at it. Sometimes I have to get up and touch it. It's just so real—the shapes, the shadows, the colors. I even dream about it sometimes. It's incredible, Allie—I can stare at it for hours."

Ной показує Еллі картину, яку він повісив над своїм каміном, і вона вражена, побачивши ту, яку вона намалювала влітку, коли вони були разом. Він каже їй, що це змушує його відчувати живим, і що він може дивитися на нього годинами. Вона зізнається, що пам'ятає, як працювала над цим кожен день того літа, додаючи і змінюючи його в міру зміни їх відносин. Це метафора їх мінливих відносин. Дощ, грім і блискавка - метафора сексуальної напруги, яка будується між Ноем і Еллі.

"Dusk, Noah realizes, is just an illusion, because the sun is either above the horizon or below it. And that means that day and night are linked in a way that few things are; there cannot be one without the other, yet they cannot exist at the same time. How would it feel, he remembers wondering, to be always together, yet forever apart?" Ця метафора описує болісний вплив хвороби Альцгеймера.

Ной не може стримати ніч і не може утримати злодія. Це метафора знову за нищівну хворобу Альцгеймера.

"He is a stranger now. He cannot be stopped . . . he is a midnight bandit, masked and fleeing on horseback from sleepy desert towns, charging into yellow moons with gold dust in his saddlebags."

Він уявляє, що може підняти Еллі на руки і полетіти з нею в рай. Ця фантазія Ноя - це метафора того, як він хотів би захищати свою Еллі. «Noah becomes a mighty ship in churning waters, strong and fearless, and she is his sails». Це його останній метафоричний опис їхнього кохання.

Еллі - «привид» минулого Ноя, і коли він закінчує роботу над будинком, він звертається до важкої роботи, щоб обігнати її пам'ять, а також будує життя, в якій зберігається можливість того, що Еллі повернеться до нього. Будинок - це фізична емблема бажання жити таким життям, в якій возз'єднання з його справжнім коханням - його доля. Будуючи будинок, Ной представляє, що кожен день, коли він працює, він може допомогти долі, створюючи місце, наповнене стримуваною любов'ю, яку він відчував до Еллі більше 14 років.

“It would work out for him, he knew; it always did. Besides, thinking about money usually bored him. Early on, he'd learned to enjoy simple things, things that couldn't be bought, and he had a hard time understanding people who felt otherwise.”

Образи використовуються для позначення всіх об'єктів і якостей чуттєвого сприйняття, згаданих в твір мистецтва в літературі. Термін зображення не слід розуміти як візуальне відтворення позначеного об'єкта; деякі читачі уривка відчують візуальні образи, а деякі - ні. Образ в цьому сенсі включає в себе не тільки візуальні чуттєві якості, а й слухові якості. Тактильні (дотику), термічні (тепло і холод), нюхові (запах), смакові (смак) і кінестетичні (відчуття руху). Деякі феноменальні образи в цьому романі є наступними:

Now, Noah, in his canoe, pauses at daybreak where for a moment “the view is spectacular, as if the world is being born again.” It picturizes the particular setting of the novel. “Who are we, Allie and I? Are we ancient ivy on a cypress tree, tendrils and branches intertwined so closely that we would die if we were forced apart?”

Симбіотичні відносини в описі зображують любов, яку діляють вони з Еллі. Це могутній символ, коло і він знає, що іншого й бути не могло. Це символічний опис весілля Ноя. Деякі з найяскравіших тем в цьому романі де автор малює прекрасну картину пристрасті, яку поділяють ці два персонажа, коли вони стикаються з проблемами, які намагаються розлучити їх. Читачі стають свідками

бурхливих емоцій Еллі і Ноя коли вони вперше пробують свою любов, а також в більш спокійні моменти в більш пізні роки, коли все, що їм потрібно зробити ніжно беруть один одного за руки, щоб висловити, наскільки глибоко вони ставляться один до одного.

Ще одна тема в цьому романі - старіння. Ной, який колись був спортсменом з дуже сильним статурою, страждає зі старості. Його руки так скорчені, що він насилу перевертає сторінки книг, які він читає.

Йому постійно холодно, скільки б одягу він не носив. Еллі страждає ще більше. Згодом вона пам'ятає все менше і менше. Вона дуже погано знає, хто вона, не кажучи вже про те, хто такі інші люди, які стоять поруч. Вона лякається цієї втрати пам'яті і часто плаче. Любов, яку вони з Ноем розвинули протягом багатьох років, невелика.

Пам'ять - теж тема. Відбувається втрата пам'яті, така як переживання Еллі, але також розрада, яке Ной знаходить, згадуючи подробиці свого минулого життя. Без його спогадів Ной буде повністю втрачений.

Коли читачі знайомляться з Ноем Калхун, він майже відразу ж пояснює систему цінностей, по якій він жив. Любов була найважливішою силою у всьому існуванні Ноя - і хоча кінець його життя близький, любов, яку він знав, дозволила йому не шкодувати ні про яке із зроблених їм виборів. У цьому романі предмети і ідеї, пов'язані з написаним словом, символізують здатність пам'яті збагачувати життя людини посеред великої болю.

Таким чином, ясно, що Ной використовує записну книжку (щоденник) як спосіб зв'язати себе - і свою неназвану супутницю - жінку з приємними спогадами про більш щасливі часи.

Слід зазначити, що основною ідейно-художньою особливістю творів Н.Спаркса є те, що вони орієнтовані на високоморальні сімейні цінності, установку добра в людях. У своїх романах Н. Спаркс показує, що можливо любити тільки одну людину протягом усього життя, зазначає важливість сімейних взаємин і добре ставлення людей один до одного.

ВИСНОВКИ

У даній кваліфікаційній роботі було досліджено особливості жанру щоденника у американській літературі ХХ століття на прикладі роману "Щоденник Пам'яті» Ніколаса Спаркса.

Сформулюємо висновки про жанр щоденника, який, набуваючи різні риси в ході дослідження, на сучасному етапі характеризується нами наступним чином: «Щоденник - жанр мемуарної літератури, для якого характерна форма розповіді від першої особи, яке ведеться у вигляді повсякденних, зазвичай датованих, синхронних з точки зору системи відображення дійсності, записів».

Щоденникова форма запису характеризується рядом особливостей, які можуть бути реалізовані в більшій чи меншій мірі в кожному щоденнику:

- 1) періодичність, регулярність ведення записів;
- 2) зв'язок записів з поточними, а не з давно минулими подіями;
- 3) спонтанний характер записів;
- 4) літературна необробленість записів;
- 5) безадресність або невизначеність адресата;
- 6) інтимний і приватний характер записів.

В результаті, на відміну від мемуарів щоденники, як правило, мають точні дати, що вказують на час ведення запису. Датування перетворює щоденник, який не просто фіксує думки і відображає взаємозв'язок реальних подій в часі, в свідоцтво.

Активне використання матеріалу щоденників в філологічних дослідженнях свідчить про актуальність дослідження літературного щоденника століття.

Ще однією явною відмінністю щоденника, як такого від літературного тексту можна вважати вільну, невизначену в стилістичному і семантичному плані манеру письма в щоденнику. Особисті ж записи - безпосередні. Події носять спонтанний характер і відбуваються з різним ступенем регулярності.

Процес ведення щоденника відрізняється особливостями просторово-часової організації тексту і особливостями відбору матеріалу.

Об'єктом дослідження даної роботи є особливості жанру щоденника у американській літературі ХХ століття на прикладі роману «Щоденник пам'яті».

Предметом дослідження послідували текстові приклади з романів Ніколаса Спаркса «Щоденник Пам'яті» (The Notebook) мовою оригіналу.

У першому розділі було проаналізовано історію жанру щоденника, мемуари, жанр щоденника, його основні особливості, жанрові ознаки щоденника та види щоденника. Після аналізу теоретичного матеріалу, ми дійшли висновку, що поширення і поява великої кількості творів, містять у своїй структурі щоденник, безпосередньо який пов'язаний з подіями, що відбуваються в російській літературі ХVІІІ - ХІХ століть, одним з яких є процес більш глибокого освоєння людиною власної душі і внутрішнього світу інших людей.

В свою чергу, поступово увага до духовної складової особистості перестала залежати від його віку, соціального статусу, матеріального становища. Людина стає цікавою сама по собі. А це вимагало нових способів і прийомів фіксації внутрішніх змін, станів і процесів особистості в художній літературі. Одним з подібних способів, до якого, як ми встановили, звернувся цілий ряд відомих письменників того часу, і стало використання щоденникових записів в якості фрагмента твору.

У цьому дослідженні ми дійшли висновку, щодо щоденникових записів відносяться ті, які автор називає наступним чином: «Щоденник», «журнал»,

«нотатки», «записки», «календар» і вибираючи при цьому найбільш пасуюче. Всі перераховані вище слова є в даному випадку синонімами. Щоденник в структурі художнього твору відрізняється, наприклад, від документального щоденника, перш за все тим, що в першому випадку сам автор вільний визначати його «щоденникову» природу безвідносно до формальних ознак - датування, поденний характер.

Також було проаналізовано, що щоденник, який включений у художній твір, допомагає читачеві дізнатися більше про героя, які відбуваються з ним події, завдяки чому виникає можливість виходу за межі основного сюжету. Крім цього, сама здатність героя вести щоденник свідчить про наявність у нього потреби до самоосягання і саморозвитку, що виводить нас на додаткову сюжетну лінію, що розкриває зміст внутрішнього світу героя. Визначили, що існує три різновиди використання щоденника як жанру в літературі:

-власне щоденник;

-щоденник письменника;

-літературні твори в формі щоденника.

Оскільки все, що пише письменник, - це частина його професійної діяльності, будь-який запис в щоденнику - потенційний "пред-текст", матеріал, з якого потім робиться "текст".

У другому розділі ми дослідили, основні функції щоденника, такі як:

-функція культурної пам'яті, тобто щоденник як механізм збереження слідів про події індивідуального життя»;

-функція заповіту, пов'язана зі зверненням до нікого, тобто людина вільно або мимоволі прочитає ці рядки;

-релаксаційно-терапевтична - це означає, що щоденник потрібен людині для зняття емоційного та нервового напруження; З зазначеною функцією ми постійно зустрічаємося у процесі вивчення щоденників в структурі художнього тексту, оскільки практично всі герої-автори щоденників в тій чи іншій мірі знімають за допомогою щоденника накопичену емоційну напругу, свої переживання, думки і почуття;

- соціалізаційна, яка дає зрозуміти свій внутрішній світ, його процеси та стан;
- очисна функція коли необхідно розвантажувати пам'ять від несуттєвих дрібниць, подробиць і деталей;
- літературнотворча, коли автор власних думок і почуттів, стає вигадником, підтвердження безперервності свого « я »;
- функція підтримки сповідальності, коли щоденник пишеться для самого себе.

Предметно-функціональні особливості щоденника полягають і в тому, що даний жанр володіє специфічними можливостями в передачі і збереженні як портретів сучасників, так і автора щоденника, при цьому виявляється широкий потенціал можливостей відображення подій соціуму і життя автора в тривалій перспективі.

У третьому розділі ми проаналізували творчість Спаркса та його стиль написання твору «Щоденник пам'яті». А також, провели аналіз твору. У написанні Спаркса немає нічого холодного, об'єктивного, цинічного чи безчутливого. Його історії наповнені коханням, втратами, життєвими уроками та ситуаціями, які зближують людей та розривають їх на частини.

Він пише про кохання та трагедію, оскільки кохання - це те, що кожен переживав хоча б раз у житті, і життя не завжди має щасливий кінець або проходить так, як планувалося.

Незважаючи на те, що теми кожного роману в основному стосуються кохання, кожен роман приймає різні перспективи кохання. Його романи можна охарактеризувати як романтичні, жалісливі читання із справжніми персонажами.

Розповідь починається з кінця сюжету. Ця зворотна композиція дає можливість читачеві перебувати в легкому напруженні і очікуванні, що ж відбувається далі.

Ми відмיתили, дуже багато епітетів, символів, метафор, градацій, образне порівняння. Головний герой описує що відбувалося, в його давній молодості, тобто текст про себе, його спогади. У творі добре описані його дії, думки, те як він описував свою кохану дівчину, всі емоції та почуття.

Результат - глибоко зворушливий портрет самої любові, ніжних моментів та фундаментальних змін, які впливають на всіх нас. Сяючи красою, яку рідко можна зустріти в сучасній літературі, «Щоденник пам'яті» визначає Ніколаса Спаркса класичним казкарем із унікальним розумінням єдиної емоції, яка справді має значення.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

- 1.Александрова, Т.Н. Дневник как жанр текста: этнокультурные особенности // Вузовская наука – региону. Материалы XIII Всерос. науч.. – Вологда,2015. – С. 285–287.
2. Алексеев, А. Письмо, дневник, автобиография: многообразие форм и сопряжение смыслов (теоретико-методологические записки) / А. Алексеев // Телескоп: журнал социологических и маркетинговых исследований. – 2007. – №4. –С. 46–56.
3. Андреев Л.Н. Дневник. 1897-1901. М.: ИМЛИ РАН, 2009. 298 с.
- 4.Анциферова, Н.Б. Образ рассказчика в современной дневниковой прозе: языковой аспект (на материале дневников С. Есина, В. Гусева, Т. Дорониной): Дис. ...канд. филол. наук. – Чита, 2010. – 156 с.
5. Афанасьева, Э.М. Образ читателя и феномен чтения в романе М.Ю.Лермонтова «Герой нашего времени» // Известия Уральского государственного университета. – 2006. – № 41. – С. 35 – 45.
6. Банк, Н.Б. Нить времени: Дневники и записные книжки советских писателей. – Л.: Советский писатель, 1978. – 248 с.
- 7.Беспалова, Ю.М. Нарративное пространство личного дневника (социологический подход) / Ю.М. Беспалова // Вестник Тюменского государственного университета. Социально-экономические и правовые исследования. – 2015. –Т. 1. – № 1 (1). – С. 67–74.
8. Богданова, Е.В. Языковые особенности жанра дневника /Е.В. Богданова // Филологические науки. Вопросы теории и практики. – Тамбов:Грамота, 2008. – №1 (1): в 2-х ч. – Ч.1. – С.28–33.
9. Богомоллов Н.А. Дневники в русской культуре начала XX века. С. 202.

10. Борисова, Е.Г. Языковые средства взаимодействия автора и адресата. Коррекция ожиданий адресата / Е.Г. Борисова // Русский язык: исторические судьбы и современность: IV Конгресс исследователей русского языка. Труды и материалы / Сост. М.Л. Ремнева, А.А. Поликарпов. – М.: Изд-во Московского унта, 2010. – С. 107–108.
11. Брюсов В. Дневники. Автобиографическая проза. Письма. М.: ОЛМА-ПРЕСС Звездный мир, 2002. 415 с.
12. Варламов, А.Н. Жизнь как творчество в дневнике и художественной прозе М.М. Пришвина: дис... докт. филол. наук: специальность 10.01.01 – русская литература / А.Н. Варламов. – М., 2003. – 424 с.
13. Водолажская Т.В. Поколения как субъекты социокультурного пространства: постановка проблемы и возможности исследования. Мн., 2005. С. 30.
14. Вознесенская, И.М. Дневник: особенности семантической структуры и речевой организации // Мир русского слова. – 2006. – № 3. – С.41 – 48.
15. Волошин М. Автобиографическая проза. Дневники / Сост. З. Давыдов, В. Купченко. М.: Книга, 1991. 416 с.
16. Голубцов В.С. Мемуары как источник по истории советского общества /
17. Дневник Сергея Платоновича Каблукова. Год 1917 / Предисл., публ. и коммент. Е.М. Криволаповой // Литературоведческий журнал. 2009. № 24. С. 138-234.
18. Егоров, О.Г. Дневники русских писателей XIX века: Исследование. – М.: Флинта: Наука, 2002. – 288 с.
19. Егоров О.Г. Русский литературный дневник XIX века. История и теория жанра: Исследование / О.Г. Егоров. М.: Флинта: Наука, 2003. - 280с
20. Зайцев Б.К. Дневник писателя / Вст. ст., подгот. текста, коммент. А.М. Любомудрова. М.: Русский путь, 2009. 208 с.
21. Из дневника Андрея Ивановича Тургенева // Восток Запад. Исследования. Переводы. Публикации. Вып. 4. М.: Наука, 1989. С. 100 - 139.
22. Кальщикова, Т.А. Дневник как вид коммуникативной деятельности(на материале Дневника А. Блока): Автореф. ... дис. канд. филол. наук. – Нижний Тагил, 2012. – 24 с

23. Кин Д. Странники в веках. М.: Восточная литература, 1996. С. 10.
24. Кузмин М.А. Дневник. 1905-1907 / Предисл., подгот. текста и коммент.
25. Логунова Н.В. Русская эпистолярная проза XX – начала XXI веков: эволюция жанра и художественного дискурса: Автореф. ... дис. д-ра. филол. наук. М., 2011. С. 14
26. Михеев М. Ю. Дневник в России XIX – XX века – эго-текст, или пред-текст
27. Николукин А.Н. Литературная энциклопедия терминов и понятий. М., 2001. С.232 – 233.
28. Петешова О.В. К проблеме писательских дневников // Синтез документального и художественного в литературе и искусстве: Сборник статей и материалов международной научной конференции (5-9 мая 2008 г.). Казань, 2009. С. 154- 157.
29. Поспелов Г.Н. Теория литературы: Учебник для студ. фил. спец. вузов / Г.Н. Поспелов. -М.: Высшая школа, 1978. 352с.
30. Ромашкина М.В. Разновидности жанра дневника(статья)
31. Рудзиевская, С. В. Дневник писателя в контексте культуры XX века Текст. / С. В. Рудзиевская // Филологические науки. 2002. — № 2. — С. 12-19.
32. Тартаковский А. Г. Русская мемуаристика XVIII первой половины XIX в.: От рукописи к кн. / А. Г. Тартаковский; АН СССР, Ин-т истории СССР. - М.: Наука, 1991. - 286с.
33. Тынянов Ю.Н. Литературный факт / Вступ. ст., коммент. В.И. Новикова, сост. О.И. Новиковой. М.: Высш. шк., 1993. - 319с. -(Классика литературной науки).
34. Федотов О.И. Основы теории литературы: Учеб. пособие для студ. высш. учеб. заведений: В 2ч. / О.И. Федотов. — М.: Гуманит. Изд. Центр ВЛАДОС, 2003. — Ч. 1: Литературное творчество и литературное произведение. 272с.
35. Юхнова И. С. «Дневниковый фрагмент» в структуре художественного произведения (на материале русской литературы 30 – 70 гг. XIX века) диссертация
36. Явчуновский Я.И. Документальные жанры. Образ, жанр, структура произведения / Под ред. П.А. Бугаенко. Изд-во Саратовского университета, 1974.-232с.

37. Bluhm, L. Das Tagebuch zum Dritten Reich: Zeugnisse der Inneren Emigration. Bonn: Bouvier, 1991; Heinrich-Korpys, M. Tagebuch und Fiktionalität: Signalstruktur des literarischen Tagebuchs am Beispiel der Tagebücher von Max Frisch. St. Ingbert: Rohrig Universitätsverlag, 2003; Jurgensen M. Das fiktionale Ich: Untersuchungen zum Tagebuch. Bern; München: A. Francke Verlag, 1979.
38. Nicholas Sparks «The Notebook»

**ALFRED NOBEL UNIVERSITY IN DNIPRO
ENGLISH PHILOLOGY AND TRANSLATION DEPARTMENT**

Daria Popovska

**FEATURES OF THE DIARY GENRE IN 20TH CENTURY AMERICAN
LITERATURE ON THE EXAMPLE OF THE NOVEL «NOTEBOOK»**

ABSTRACT OF DIPLOMA PAPER

Scientific supervisor Stepanova G.A. Doctor of Philology, Professor

Dnipro

2021

The theme of this Diploma paper is « Features of the diary genre in 20th century american literature on the example of the novel «Notebook»». The relevance of this work is that a full understanding of the author's idea of the popular work "Notebook" is achieved by revealing the features of the author's style, which ensures the relevance of this study.

The object of study of this work are the features of the genre of diary in the American literature of the twentieth century on the example of the novel " Notebook ".

The subject of the study was followed by textual examples from the novels of Nicholas Sparks "The Notebook" in the original language.

The purpose of this work is to determine the features of the genre of the diary, memoirs of specifics and basic features of concepts

- "Theme", "problem", "idea" of the work of composition;
- compilation of a theoretical basis, including consideration of linguistic means of expression that contribute to the disclosure of the theme in the work of composition;
- identification of linguistic and stylistic means of realization of hope and disappointment in the works of N. Sparks "Notebook".

The theoretical significance of the work lies in the fact that it determines the genre features of the diary and indicates the general information about the writing of the work.

The practical significance of this work is that these studies can be used in the preparation of lectures on foreign literature, as well as American literature of the twentieth century, in seminars and work classes on "Creativity of Nicholas Sparks and the style of writing his works"

The popularity of the works of Nicholas Sparks, due to the fact that their hero is an ordinary person and his inner pursuits. His main problems are distrust of others and delusion about his own "I", his desires and his vocation. Against this background, the

theme of hope and disappointment in the way a person overcomes his mistakes, misunderstandings, false ideals and prejudices is clearly visible.

We analyzed about the genre of the diary, which, acquiring various features in the course of the study, is currently characterized by us as follows: from the point of view of the system of reflection of reality, notations".

The diary form of entry is characterized by a number of features that can be implemented to a greater or lesser extent in each diary:

- 1) frequency;
- 2) connection of records with current, instead of with long past events;
- 3) spontaneous nature of notations;
- 4) literary unprocessed notations;
- 5) unaddressedness;
- 6) intimate and private nature of the notations.

As a result, unlike memoirs, diaries usually have exact dates that indicate the time of notations. Dating turns a diary, which not only captures thoughts and reflects the relationship of real events in time, into evidence.

The active use of diary material in philological research testifies to the relevance of the study of the literary diary of the century.

Another obvious difference between a diary as such and a literary text can be considered a free, stylistically and semantically indecent manner of writing in the diary. Personal notations are direct. Events are spontaneous and occur with varying degrees of regularity.

The process of keeping a diary differs in the peculiarities of the spatio-temporal organization of the text and the peculiarities of the selection of material.

The first chapter analyzed the history of the diary genre, memoirs, the genre of the diary, its main features, genre features of the diary and types of diary. After analyzing the theoretical material, we concluded that the spread and appearance of a large number of works contain a diary in its structure, which is directly related to events in literature of the XVIII - XIX centuries, one of which is the process of deeper human development own soul and inner world of other people.

In turn, gradually attention to the spiritual component of the individual ceased to depend on his age, social status, financial status. The person becomes interesting in itself. And this required new ways and means of fixing internal changes, states and processes of personality in fiction. One such method, which we have found to be used by a number of famous writers of the time, was the use of diary entries as a fragment of the work.

In this study, we concluded that diary entries include those that the author calls as follows: "Diary", "journal", "Notes", "calendar" and choosing the most appropriate. All the above words are in this case synonyms. The diary in the structure of a work of composition differs, for example, from a documentary diary, primarily in that in the first case the author himself is free to determine its "diary" nature regardless of the formal features - dating, diurnal nature.

It was also analyzed that the diary, which is included in the work of composition, helps the reader to learn more about the hero, the events that take place with him, thus giving the opportunity to go beyond the main plot. In addition, the very ability of the hero to keep a diary indicates that he has a need for self-realization and self-development, which brings us to an additional story line that reveals the content of the inner world of the hero. Identified that there are three types of use of the diary as a genre in the literature:

-actual diary;

-writer's diary;

-literary works in the form of a diary.

Because everything a writer writes is part of his professional career, any diary entry is a potential "pre-text," a material from which a "text" is then made.

In the second chapter, we explored the main functions of a diary, such as:

-function of cultural memory, ie diary as a mechanism for preserving traces of events in individual life ";

-the function of the will, associated with appealing to no one, that is, a person will read these lines freely or involuntarily;

-relaxation-therapeutic - this means that a person needs a diary to relieve emotional and nervous tension; We constantly encounter this function in the process of studying diaries in the structure of an artistic text, because almost all the characters-authors of diaries to some extent remove with the help of the diary the accumulated emotional tension, their experiences, thoughts and feelings;

-social, which makes it clear your inner world, its processes and state;

- cleaning function when it is necessary to unload memory from insignificant trifles, details and details;

- literary, when the author of his own thoughts and feelings, becomes an inventor, a confirmation of the continuity of his "I";

- the function of maintaining confession, when the diary is written for himself.

Subject-functional features of the diary are that this genre has specific capabilities in the transfer and preservation of both portraits of contemporaries and the author of the diary, with a wide potential to reflect the events of society and the author's life in the long run.

In the third chapter, we analyzed Sparks' work and his style of writing «Notebook». Also, we conducted an analysis of the work. There is nothing cold, objective, cynical or insensitive about Sparks' writing. His stories are full of love, loss, life lessons and situations that bring people together and tear them apart.

He writes about love and tragedy, because love is something that everyone has experienced at least once in their life, and life does not always have a happy ending or goes as planned.

Although the themes of each novel are mainly about love, each novel takes on different perspectives on love. His novels can be described as romantic, compassionate readings with real characters.

The story begins at the end of the plot. This reverse composition allows the reader to be in a slight tension and anticipation of what happens next.

We have noted a lot of epithets, symbols, metaphors, gradations, figurative comparisons. The protagonist describes what happened in his ancient youth, that is, a text about himself, his memories. The work well describes his actions, thoughts, how he described his beloved girl, all the emotions and feelings.

The result is a deeply moving portrait of love itself, the tender moments and the fundamental changes that affect us all. Shining with a beauty that is rarely found in modern literature, «Notebook» defines Nicholas Sparks as a classic storyteller with a unique understanding of a single emotion that really matters.